

7 484
ΒΙΟΣ

ΚΑΙ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΟΚΟΠΩ ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΕΝΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

οὗ τὸ ἱερὸν λείψανον μετακομίσθην ἀκέραιον ὅλως
ὑπὸ τῶν προσφύγων Προκοπίου φυλάσσεται ἐν
Νέῳ Προκοπίῳ (Ἀχμέτ—Ἀγᾶ) Εὐβοίας

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς
ἁγίοις αὐτοῦ.

Ψαλμ. ΕΖ'. 35.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ : Ν. ΤΙΛΠΕΡΟΓΛΟΥ - ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 7

1938

ΒΙΟΣ

ΚΑΙ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΟΚΟΠΙΩ, ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΕΝΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

οὗ τὸ ἱερὸν λείψανον μετακομισθὲν ἀκέραιον ὅλως
ὑπὸ τῶν προσφύγων Προκοπίου φυλάσσεται ἐν
Νέῳ Προκοπίῳ (Ἀχμέτ—'Αγᾶ) Εὐβοίας

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς
'Αγίοις αὐτοῦ.
Ψαλμ. ΕΖ'. 35.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ : Ν. ΤΙΑΠΕΡΟΓΛΟΥ - ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 7

1938

Ἀρχιερατικῇ ἐπικύρωσις ἐν τῷ χειρογράφῳ
 τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Ἰωσήφ,
 περὶ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου.

«Ἀδείξ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου Γέ-
 » ροντος ἡμῶν ἁγίου Κασαρείας κυροῦ Παΐσιου ἐπιτρέπεται, ἵνα ψάλ-
 » ληται ἡ Ἀκολουθία αὕτη, ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἐκκλησίαις τοῦ Προκο-
 » πίου, κωμοπόλεως τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου ἐπαρχίας».

ΔΩΜΘ'. Ἰουνίου κε'.

† Ο ΝΑΖΙΑΝΖΟΥ ΛΕΟΝΤΙΟΣ ἀποφαίνεται.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ

Ἰωάννη ἄρόν σου, χεῖρας πρὸς τὸν Δεσπότην
 τὸν ἐλεήμονα Θεόν, καὶ μόνον εὐεργέτην
 Καὶ ἐκδυσώπησον αὐτὸν ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων
 καὶ τὴν σεπτὴν σου ἐορτὴν φαιδρῶς ἐπιτελούντων
 Ἰκέτευε δεόμεθα, ὅπως ἐκλυτρωθῶμεν
 κολάσεως τῆς ζοφερᾶς, καὶ συγκαταταχθῶμεν
 Στάσεως τῆς ἐκ δεξιῶν, καὶ καταξιωθῶμεν
 τῆς βασιλείας Οὐρανῶν, ἅμα συνευφρανθῶμεν.

ΟΙ ΕΚΛΟΤΑΙ

1698'96

Τοῖς φιλοχρίστοις ἀναγνώσταις!

Θεὸς ὑπάρχει κατ' ἀλήθειαν ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ· διὸ καὶ ὁ ἔπαινος αὐτῶν, καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀναφερομένη τιμὴ καὶ δόξα, πρὸς Αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀναφέρεται. Κατὰ γὰρ τὸν Μέγαν Βασίλειον· «Ἡ πρὸς τοὺς Ἀγίους τιμὴ, ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὐνοίας ⁽¹⁾. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ τῶν εὐσεβῶν ὁμήγυρος ἀνέκαθεν συνειθίζει εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας νὰ ἐξιστορῇ καὶ διὰ λόγων νὰ συγγράφῃ τοὺς τε ἄθλους καὶ ἀγῶνας τῶν Ἀγίων, τοῦτο μὲν, ἵνα δι' αὐτῶν δοξάζεται ὁ θαυμαστός Θεὸς ἡμῶν, τοῦτο δέ, ἵνα καὶ τοὺς ραθυμότερους ἡμᾶς πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν αὐτῶν ἐγείρῃ καὶ παρακινή.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δίκαιον καὶ πρέπον ἐστί, ἵνα καὶ τὴν ἐτησίαν μνήμην τοῦ ἐν ἐσχάτοις τοῦτοις χρόνοις ἐν τε ἀσκήσει καὶ ὁμολογίᾳ διαλάμψαντος ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου ἀγιστίαις τιμᾶν καὶ ὕμνοις γεραίρῃν. Ἀλλὰ τοιοῦτους τινὰς ὕμνους καὶ ἱερὰ ἄσματα πάσαι μὲν, οὐκ οἶδαμεν δι' ὅπως παραμεληθέντα, ὕστερον δὲ ἐλλειπῶς πῶς μελοποιηθέντα παρὰ τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Ἰωσήφ, τοῦ ἐκ Κερμίρης τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἀρχιερατικῆς ταῦτα τυχόντα ἐπικυρώσεως, ἐξεδόθησαν μετὰ βραχείας λίαν βιογραφίας τοῦ Ἀγίου καὶ αὐτῆς ἐν τουρκικῇ φράσει, κατὰ τὸ 1849 ἐν Ἀθήναις. Ἐγκριθείσης δ' εἴτα τῆς βιογραφίας ταύτης βραχυτάτης, καθὰ ἐλλειπόντων ἐν αὐτῇ πολλὰ τῶν οὐσιωδεστέρων, ἅτινα ἡ παράδοσις καθεκάστην ἐπὶ στόματος ἔφερε, πρὸς δὲ καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἀγίου ὁσημέραι σύξανομένων ἐδημοσίευσεν ὁ ἕτερος ἐξ ἡμῶν Πανοσιολογιώτατος κ. Διονύσιος βιογραφίαν τοῦ Ἀγίου ἀρκετὰ ἐκτενῆ, ἐν τῇ Ἐκκλ. ἱστορίᾳ τοῦ κ. Α. Λεβίδη τῇ ἐκδοθείσῃ κατὰ τὸ 1885. Ἐκ ταύτης δ' ἐρανισθεὶς πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ κ. Κ. Χ. Δουκάκης ἀνετύπωσεν αὐτὴν ἐν τῷ ἤδη ἐκδιδομένῳ Μεγάλῳ αὐτοῦ Συναξαριστῇ, ἐν μηνὶ τῷ Ἰουνίῳ. Ἰδόντες δ' ἡμεῖς ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκλείψασαν παντελῶς τὴν πρώτην ἐκδοσιν τῆς Ἀκολουθίας, τὴν καὶ πολλῶν βρῖθουσιν σφαλμάτων, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὴν βιογραφίαν τοῦ Ἀγίου σποράδην δεδημοσιευμένην, καὶ μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει καὶ πλήρη, ἔγνωμεν ταύτην μὲν ἀνακαθάραντες καλλωπίσαι ἐπὶ τὸ εὐρυθμότερον, ἐκείνην δὲ πλατύναι δι' ἀναγκαίου προλόγου, καὶ ἐπιλόγου, καὶ διὰ τῶν τελευταίων θαυμάτων τοῦ Ἀγίου πρὸς δὲ καὶ ἐπιπροσθέσαι καὶ παρακλη-

(1) Λόγ. εἰς Ἀγίους Μ'. Μάρτυρας.

τικόν τινα κανόνα, ὅπως, παρὰ τῶν προσερχομένων πανταχόθεν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ λειψάνῳ ψάλληται, καὶ οὕτως ἀποτελέσαι ἐν ἴδιον τεύχος τῆς τε Ἀκολουθίας καὶ βιογραφίας αὐτοῦ. Τούτων δ' οὕτως πρὸ πολλοῦ ἀποπερατωθέντων ἀναμένομεν ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὸν τὴν δαπάνην τῆς ἐκδόσεως ἀναληψόμενον. Καὶ ἰδοὺ εὐτυχῶς τοιοῦτοι πρόθυμοι κατ' αὐτὰς ἀνεφάνησαν οἱ ἐν Σμύρνῃ ἐμπορευόμενοι καλοὶ κάγαθοὶ ἀδελφοὶ Σ. καὶ Ε. Ἡλιάδῃ, οἱ Προκοπεῖς, ἐκ θρησκευτικοῦ ζήλου, καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην θερμῆς εὐλαβείας ὀρμώμενοι. Δῶν αὐτοῖς ὁ Κύριος ὑγείαν καὶ σωτηρίαν, καὶ τῶν αἰωνίων αὐτοῦ ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν!

Ὅθεν καὶ σὺν Θεῷ ἀρωγῇ ἐκδίδεται σήμερον τὸ δεύτερον ἡ Ἀσματικὴ αὕτη Ἀκολουθία καὶ ἡ βιογραφία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ῥώσσοι πλήρης κατὰ τὸ ἐνόν, καὶ μετὰ τῆς δυνατῆς φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένη. Δέξασθε τοίνυν, ὧς εὐσεβεῖς ἀναγνώσται τὴν μικρὰν ταύτην βίβλον εὐμενῶς, καὶ ἀναγνώσαντες ταύτην εἰ μὲν ὠφέλειαν τινὰ δρέψητε τὸν Θεὸν δοξάσατε, τὸν δὲ ἅγιον Ἰωάννην, οὐχὶ μόνον θαυμάσατε, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν μιμήσασθε, ἵνα καὶ τῶν αὐτοῦ αἰωνίων γε-
ρων τύχητε. Ὑπὲρ δὲ τῶν δαπανησάντων εἰς τὴν ἔκδοσιν ταύτης ἀδελφῶν, ὡς καὶ ἡμῶν τῶν κοπιασάντων εὐξασθε παρὰ κα-
λοῦμεν πρὸς Κύριον, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ἡμῖν πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων ἡμῶν.

ἔρρωσθε!

Οἱ ἐλάχιστοι ἐν Ἱερομονάχοις
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Χ. ΠΡΟΚΟΠΕΥΣ
ΜΟΔΕΣΤΟΣ Ι. ΚΩΝΣΤΑΜΟΝΙΤΗΣ

Ἐγράφομεν ἐν Ἀγίῳ Ὅρει Ἀθῶν τῇ 5 Μαρτίου 1897.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΔΙΗΓΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Εὐλόγησον Πάτερ!

Ἰδοὺ, συγκαλεῖ σήμερον ἡμᾶς, ὁ θεῖον χριστεπώνυμον ἄθροισμα, καὶ ἱερὸν σύστημα, ὁ φιλόστοργος οὗτος καὶ ἀναίμακτος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολυάθλος Ἰωάννης, ὁ Ῥώσσοι, εἰς τὸ πανίερον τοῦτο καὶ πνευματικὸν αὐτοῦ τέμενος. Ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς ἱερᾶς καὶ χαρι-
τωνου ταύτης αὐτοῦ μνήμης, θεῶν δωρεῶν γεγόμενος πρόξενος. Ἐ-
φέλκεται πρὸς ἑαυτὴν ἡ ἐτήσιος καὶ εὐσημος αὕτη ἑορτή, τὰ φιλόχρι-
στα πλήθη, εὐεργετεῖν συνήθως ἐθέλουσα. Διό, τὸ σεβάσιμον καὶ παν-
όσιον τοῦ θαυματουργοῦ Ἰωάννου ἅγιον σκήνος περικυκλοῦντες, πάν-
τες ὀξιοχρέως, ἅμα καὶ εὐλαβῶς τιμήσωμεν λέγοντες. Καὶ ὁ μὲν, μετὰ
τοῦ Προφητάνακτος ἐγκωμιάζέτω· «Θαυμαστός ὁ Θεός, ἐν τοῖς ἁγίοις
αὐτοῦ». Ὁ δέ, ἐκφωνήτω· «Εὐφρανέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλι-
σθῶ ἡ γῆ». Καὶ ἄλλος· «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων». Καὶ ἕτερος·
«Φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας, ἐν σκηναῖς δικαίων». Καὶ πάντες
ὁμοῦ, τῇ δόξῃ αὐτοῦ συγχαίροντες, ἐξαιτήσωμεν παρ' αὐτοῦ πᾶν ἐφε-
τὸν καὶ σωτήριον.

Τούτων δ' ἀπάντων ὑπόθεσις, ὁ θαυμασιώτατος καὶ χαριτώνυμος Ἰωάννης, ὁ τῆς πανενδόξου μεγίστης Ῥωσσίας εὐκλεέστατος γόνος, καὶ τῆς Καππαδοκίας καὶ Προκοπίου, τὸ ἔξοχον ἀγλᾶισμα. Ὅν ἡμεῖς σήμερον ὑμνεῖν βουλόμεθα μὲν, οὐ δυνάμεθα δέ, διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς εὐτελοῦς ἡμῶν διανοίας καὶ χθαμαλῆς ἡμῶν καταστάσεως. Καὶ πράγμα-
τι. Τοὺς γὰρ ὑπὲρ ἄνθρωπον ζήσαντας, πῶς ἄνθρωποι ἐπαξίως τιμή-
σωμεν; Καὶ μάλιστα τὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς, ἐν σημείοις
καὶ θαύμασι διαλάμπαντα, ἀγιώτατον τοῦνον φωστῆρα καὶ ἐφάμιλλον
κατὰ πάντα τοῖς παλαιοῖς ἐκείνοις ἁγίοις Πατράσι, κατὰ τὴν ὁμολο-
γίαν, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἄσκησιν; Οὗτος διὰ τῆς ἄκρας αὐτοῦ καρτε-
ρίας καὶ ἀδιστάκτου εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, οὐ μόνον μέγας Ὁμολο-
γητὴς ἀνεδείχθη, ἀλλὰ καὶ θαυματουργὸς μέγιστος, καταπλήξας ἅπαν-
τας διὰ τῶν ὑπερφυῶν αὐτοῦ θαυμάτων, καὶ τῆς ὑποποιῶν αὐτοῦ τα-

πεινώσεως. Οὗτος μετὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων κύκλῳ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης παριστάμενος, καὶ δοράτως ἐν μέσῳ ἡμῶν εὐρισκόμενος, δαψιλῶς τοῖς προσερχομένοις τὰς δωρεὰς παρέχει. Βαβαί, τῶν παραδόξων θαυμάτων! Ποίοις λόγοις εὐφημήσωμεν τὸν ὁσιόαθλον τοῦτον ὡς ἀληθῶς, καὶ πολυθαύμαστον; Ποίοις κρότοις ἐπαινέσωμεν τοῦτου τὰ ἔπαθλα; Ποίοις τρόποις ἀνυμνήσωμεν τοῦτου τὰ θαύματα; Μεμέρισται τοῦ πολυάθλου τοῦτου ὁ πηλός, ἀλλ' οὐ μεμέρισται ὁ Χριστός. Διεργάγῃ ἡ φύσις, ἀλλ' οὐκ ἐλύθη ἡ πίστις. Ἐν ἐνὶ τόπῳ ὑπάρχει, καὶ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐπικαλούμενος συντρέχει. Ἐκεῖ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ παρίσταται, καὶ τῶν ἐνταῦθα οὐδόλως ἀφίσταται. Ἐκεῖ πρεσβεύει καὶ ᾧδε θαυματουργεῖ. Κοιμῶνται τὰ λείψανα, καὶ κηρύττει τὰ πράγματα. Ἡ γλῶσσα σιγᾷ, καὶ τὰ θαύματα κράζουσιν.

Ἄλλ' ὅσον θαυμάσια, τῶντι, καὶ ἄξια διηγῆσεως εἶναι, τῶν παλαιῶν Μαρτύρων τε καὶ Ὀσίων τὰ ἐνθεα κατορθώματα, τοσοῦτον ἄξια ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ εἰσὶ, τὰ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς διακηρυττόμενα θαυματουργήματα τῶν νεωτέρων Ἀγίων. Καὶ ἐπειδὴ, ἡ ἔλλειψις σήμερον τοιούτων Ἀγίων ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους προφασίζεσθαι, ὅτι, τῷ τότε καιρῷ ἐγίνοντο οἱ ἅγιοι, καὶ οὐχὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ἐν οἷς ἡσθῆνησεν, ὡς λέγουσιν, ἡ φύσις καὶ ἐξέλιπον τὰ καλὰ παραδείγματα, διὰ τοῦτο ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἀνατρέπει ὁλοσχερῶς τὴν ἡμαρτημένην ταύτην καὶ παράλογον τῶν πολλῶν δόξαν, διακηρύττων, ὅτι, οὐχὶ ὁ καιρὸς ἄπαγε! καὶ αἱ περιστάσεις ἀναδεικνύουσι τὸν ἀγωνιστὴν καὶ ἅγιον ἄνδρα, ἀλλ' ἡ καλὴ καὶ θεάρεστος γνώμη, συνακόλουθούσης πάντοτε καὶ τῆς θείας χάριτος.

Οὐδεὶς, ὅθεν, δύναται δικαιωθῆναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐκ ἐπολιτεύθη θεαρέστως ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ, προφασιζόμενος, ἡ, διότι οὐκ εἶχεν ἀρμόδιον τὸν καιρὸν, ἡ, διότι οὐκ εὗρέθη εἰς τόπον τὸν πρέποντα, ἡ, διότι οὐκ εἶχε τέλος ἐκεῖνα τὰ μέσα, ἅπερ συνετέλουν πρὸς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σκοπόν. Οὐχ ἦντιν δέ, εἶναι ἀληθῆς καὶ τοῖς περιπαθῶς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐπιζητοῦσιν ὁμολογούμενον, ὅτι, διὰ τὴν ἐξασκήσιν τις τὴν ἀρετὴν, ὀφείλει νὰ ἦ μακρὰν τῶν ἐφαρμάτων αἰτιῶν. Καθόσον, ἐκεῖνος ὅστις δὲν μακρύνει ἑαυτὸν ἐκ τῶν αἰτιῶν τῶν παθῶν ἐκουσίως, ἀκουσίως ὁ τοιοῦτος ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἀνθέλκεται.

Τοῦτο κατανοήσαντες πολλοὶ τῶν ἁγίων Πατέρων καθίδρυσαν ἱερὰς Μονὰς καὶ ἀσκητήρια, ὑφορώμενοι τὸν ἐν τοῖς ἐφαρμάτοις αἰτίοις τοῦ κόσμου ἐπηρητημένον κίνδυνον. Ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τοιούτων ἰδεῶν διατελῶν καὶ ὁ Οὐρανοφάντωρ Πατὴρ ἡμῶν Μέγας Βασίλειος, ἔγραφε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν, ὅτε διετέλει ἐφηρησυχάζων ἐν τοῖς κατὰ τὸν Πόντον ἀσκητηρίοις λέγων· «Κατέ-

λιπον τὰς ἐν ἅστει διατριβάς, ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμὰς» (¹). Πλήν οὗτοι οἱ ἁγιώτατοι Πατέρες ὕστερον διὰ τῆς καθαρᾶς αὐτῶν πολιτείας ἀνεφάνησαν ὡς ἀστέρες φαινότατοι ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διέλαμψαν ἐν σημείοις καὶ θαύμασι, διακοσμήσαντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πολυειδῶς τε καὶ πολυτρόπως, διὰ τε τῶν ἀθανάτων αὐτῶν συγγραμμάτων, καὶ ὑπερφυνῶν αὐτῶν ἐναρέτων πράξεων καὶ διδασκαλιῶν. Βλέπομεν δ' ὅμως ὅτι καὶ πολλοί, ἐντὸς τοῦ κόσμου διατρίψαντες τὰ αὐτὰ ἔπραξαν, ὅπερ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὅρεσι καὶ ἐρημίαις ἐφηρησυχάζοντες Μοναχοί. Οἱ τοιοῦτοι δέ, ἐπειδὴ ἀντεπεξῆλθον τὰς τοῦ πολυσχιδοῦς κόσμου διαφορὰς πλεκτάνας καὶ προσβολὰς, καὶ ἀντέστησαν κατὰ τῶν πολυειδῶν παγίδων τοῦ δολημήτου Σατάν, καὶ κατήσχυναν τὸν ἐχθρόν, πρέπει βεβαίως νὰ ἐκθειάζωνται καὶ περισσότερον καὶ μάλιστα, ὅσοι κατὰ τοὺς παρόντας καιροὺς, ἡ καὶ ὀλίγον πρὸ ἡμῶν, τοῖς τῶν παλαιῶν Ἀγίων ἴχνεσιν ἐπακολουθήσαντες, μὲ μαρτυρικὸν θάνατον, ἡ μὲ ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Διὰ τοῦτο, καὶ εἰς τὸν σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζόμενον ἅγιον τοῦτον Ἰωάννην ὀφείλεται μεγάλη τιμὴ καὶ ἀνεΐκαστος παρ' ἡμῶν εὐλάβεια, οὐ μὴν δέ, καὶ ἐκπληξις. Διότι, οὐ μόνον εἰς τὸν κόσμον ἐτέγχανεν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν δεσπότου ὦν, καὶ πολλὰς παρ' αὐτοῦ προπηλακίσεις καὶ ὕβρεις ὑπομένων, καὶ καθ' ἐκάστην παρ' αὐτοῦ ἐκβιαζόμενος πρὸς τὴν τῆς πίστεως αὐτοῦ ἄρνησιν, οὐ μόνον ἀκλινῆς καὶ ἀήττητος ἔμεινεν ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοιούτων δεινῶν αἰτιῶν καὶ κινδύνων εὐρισκόμενος, καὶ πολυτρόπως ἐμποροινούμενος, κατῳρῶσε νὰ φθάσῃ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς τελειότητα. Τοῦτου τοίνυν τοῦ Ἀγίου, τὸν συνοπτικὸν βίον καὶ τὰ ἐνθεα κατορθώματα, ἅμα δὲ καὶ μερικῶν, αὐτοῦ θαυμάτων διήγησιν θέλοντες σήμερον νὰ διηγηθῶμεν, ὧ φιλόχριστοι ἀκροαταί, πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀνοίξητε τὰ ὄμματα τῆς διανοίας ὑμῶν, καὶ ἀκούσητε ταῦτα προθυμῶς καὶ προσεκτικῶς, ἵνα ἐπωφεληθῆτε ψυχικῶς.

Οὗτος τοίνυν, ὁ χάριτος πεπληρωμένος ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας χαριτώννυμος Ἰωάννης κατήγετο ἐκ τινος χωρίου τῆς Μικρᾶς Ρωσσίας. Εἶχε γεννήτορας εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους, οἵτινες καὶ ὠνόμασαν αὐτὸν ἐν τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι Ἰωάννην. Τραφεὶς δὲ παρ' αὐτῶν, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, τῷ γάλακτι τῆς εὐσεβείας, καὶ διδασκαλίᾳ ἐπιμελῶς τὰ περὶ τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως, ἐσπούδαζε, προϋόντος τοῦ χρόνου, νὰ βελτιώσῃ καθ' ἐκάστην τὸν βίον αὐτοῦ, ἀπέχων ἀπὸ τὰς κακὰς συναναστροφὰς καὶ συνομιλίας τῶν ὁμηλικίων αὐτοῦ. Ἀγαθῶν δὲ καθ' ὑπερ-

(¹) Ἐπιστ. Β'. Γρηγορ. ἐταίρω.

βολὴν τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ Θεόν, ἐφρόντιζεν, ἵνα φυλάττῃ ἀκριβῶς πάσας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ εὐαρεστήσῃ αὐτῷ. Ὡς δὲ ἐφθασεν εἰς νόμιμον ἡλικίαν, ἐλήφθη εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ διέμεινεν ἐν αὐτῇ, ἕως οὗ ἡγέρθη ὁ μέγας τότε ρωσοτουρκικὸς πόλεμος ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀ' αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅτε ἐκστρατεύσας καὶ ὁ γενναῖος οὗτος νεανίας Ἰωάννης, μετὰ τῶν ἄλλων συστρατιωτῶν αὐτοῦ, καὶ νικηθέντες ἐν τῷ πολέμῳ ἡχμαλωτίσθησαν παρὰ τῶν γειτνιαζόντων αὐτοῖς Τατάρων ⁽¹⁾, οἵτινες καὶ ἐπώλησαν αὐτὸν εἰς τινα ὀθωμανόν, ἱππαρχον τότε χρηματίσαντα ἐν τῷ πολέμῳ ἐκείνῳ, ὅς, καὶ συνεπέφερε τοῦτον ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, ἐν τῇ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἡμετέρᾳ κομπολόει. καλουμένη Προκόπιον, ἀπέχουσαν τῆς Καισαρείας δώδεκα περίπου ὥρας.

Κατὰ παράδοσιν, ἣν, παρὰ τῶν γονέων αὐτῶν παραλαβόντες, διηγούνται πλείστοι τῶν γεροντοτέρων χριστιανῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως ταύτης, ὅτι πολλοὶ τότε τῶν συναιχμαλώτων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, οἱ μὲν, δελεασθέντες ἐκ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, τῶν προσφερομένων αὐτοῖς παρὰ τοῦ κυρίου αὐτῶν, οἱ δέ, ἐνδῶσαντες ταῖς αὐστηραῖς βασάνοις, ἃς παρ' αὐτοῦ ἀνιλεῶς ἐδοκίμαζον, ἐξώμοσαν φεῦ! καὶ ἡρνήθησαν τὴν ἁγίαν πίστιν τῶν Πατέρων αὐτῶν. Ἀλλὰ ὁ ἀτρόμητος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς Ἰωάννης, τὰ μὲν προσφερόμενα αὐτῷ ἀγαθὰ, ἅτε ἐπίγεια ὄντα καὶ ἐπίκαιρα, εἰς οὐδὲν ἐλογίζετο· ἔχων δὲ τὸν νοῦν αὐτοῦ προσηλωμένον εἰς τὸν ἐσταυρωμένον Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὰς μὲν βασάνους μεγαλοψύχως ὑπέμεινε, τὰς πολλαχῶς αὐτῷ διδομένας παρὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, δι' ὕβρεων, ραβδισμῶν καὶ στερησεων, τὴν πίστιν ὁμως τῶν προγόνων αὐτοῦ οὐδαμῶς ἡρνήσατο, καὶ τοι ἐπανειλημένως εἰς τοῦτο βιασθεῖς. Ἀνθίστατο δὲ μᾶλλον τῷ κυρίῳ αὐτοῦ στερῶς, καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ἀποστολικῶς· «Τίς με χωρίσει τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μου; θλίψις; ἢ στενοχωρία; ἢ διωγμός; ἢ γυμνότης; ἢ αἰχμαλωσία; Πέποιθα ἐπὶ τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ Μονογενεῖ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐδὲν ἐκ τούτων θέλει μὲ χωρίσει τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐδὲ αἱ ἀπατηλαὶ ὑποσχέσεις σου θέλουσι μὲ δελεάσει, ἵν' ἀρνηθῶ τὴν πίστιν μου. Εἴσαι κύριος τοῦ σώματός μου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς ψυχῆς μου. Ἐγὼ εἰμι, Ρώσος τὸ γένος, πιστὸς τοσοῦτον εἰς τὸν ἐπίγειόν μου βασιλέα, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐπουράνιον μου Ἰησοῦν Χρι-

(1) Ἐκ τῶν συνειχμαλώτων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, εἰς, ἣν καὶ ὁ ἅγιος Ὀσιομάρτυς Παχώμιος, ὅστις ἐμαρτύρησεν εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Οὐσάκιον, τὸ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Φιλαδελφείας κείμενον. Τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον εὐρίσκεται τεθρησαυρισμένον ἐν τῇ κατὰ Πάτριον ἱερᾷ Μονῇ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ὁρα νέον Μαρτυρολόγιον σελ. 114.

στόν. Καὶ ἐὰν μὲν, μὲ ἀφίσης ἐλεύθερον, ἵν' ἐκτελῶ τὰ τῆς θρησκείας μου καθήκοντα, προθύμως ἔσομαι καὶ εἰς τὴς προσταγὰς σου. νὰ πράξω δηλονότι, εὐχαρίστως πᾶν ἔργον οἰονδήποτε καὶ ἐὰν μοὶ ἐπιτάξῃς. Ἐὰν ὅμως θελήσῃς νὰ μὲ ἀποσπάσῃς τῶν φιλοστόργων κόλπων τῆς θρησκείας μου, εἴτε διὰ διαφόρων ἀπειλῶν, εἴτε καὶ διὰ τῶν ἀπατηλῶν σου ὑποσχέσεων, πλούτου, δόξης καὶ ἡδονῶν, γίνωσκε ἀκριβῶς, ὅτι οὐδὲν τούτων δύναται ποτὲ νὰ μὲ δελεάσῃ καὶ τὴν πίστιν μου τὴν ἁγίαν νὰ κλονίσῃ. Ἐγὼ χριστιανὸς ἐγεννήθην, καὶ χριστιανὸς πάλιν θέλω ἀποθάνει. Καὶ ὡς τοιοῦτος, ἔχον πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸν ἀρχηγὸν καὶ Σωτῆρα μου, ὅστις, ὡς βασιλικὴν κοιτάδα ἔσχε ποτε τὴν φάτιν ἐν Βηθλεέμ, εὐχαρίστως ἀναπαυθῆσομαι ἐν τῇ σκοτεινῇ ταύτῃ γωνίᾳ τοῦ σταύλου σου, ἔνθα μὲ κατεδίκασες νὰ διαμεῖνω. Ἐχον δὲ ὑπ' ὄψει μου καὶ τὸν κάλαμον, δι' οὗ οἱ στρατιῶται τὴν ἀκήρατον αὐτοῦ Κορυφὴν ἔτυψαν, προθύμως δέχομαι τοὺς παρὰ σοῦ ραβδισμούς. Ἐνθυμούμενος δὲ ἀείποτε, καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὃν, ἐπὶ τῆς θείας αὐτοῦ Κορυφῆς ἐπέθηκαν οἱ σιαυρωταὶ αὐτοῦ, ἔτοιμός εἰμι νὰ ὑπομείνω γενναίως καὶ τὴν λεκανίδα, (τάσι) ἣν ἡμεῖς πεπυρακτωμένην συνειθίζετε πολλάκις νὰ φορῆτε εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθισταμένων ταῖς θελήσεσιν ἡμῶν. Τέλος τὰ μεγαλύτερα καὶ δεινότερα τῶν βασάνων προθύμως εἰμι νὰ ὑποστῶ, ἐὰν θελήσῃς εἰς ταῦτα νὰ μὲ καθυποβάλῃς, τὸν Χριστόν μου ὁμως οὐδέποτε ἀρνοῦμαι». Οἱ δίκαιοι οὗτοι καὶ χριστιανικῆς θερμῆς πίστεως ἔμπλεοι λόγοι τοῦ Ἁγίου, ἀτρόμητως προφερόμενοι ὑπ' αὐτοῦ τῷ κυρίῳ του, καὶ ἡ ταπεινὴ καθόλου διαγωγή αὐτοῦ, καὶ λοιπὴ σφύρων συμπεριφορὰ αὐτοῦ, αἴφνης τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ δεσπότη τὴν καρδίαν μετέβαλλον, καὶ πρὸς εὐσπλαγγίαν αὐτοῦ ταύτην ἔκαμψαν. Ἐκτοτε δέ, ἐπαύσατο πλέον κατατυραννῶν αὐτὸν καὶ ἀναγκάζων εἰς τὴν τῆς θρησκείας αὐτοῦ ἐξώμοσιν. Ἐπέβαλλε δὲ αὐτῷ μόνον, ἵνα κατοικήσῃ ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ σταύλου αὐτοῦ, καὶ θεραπεύῃ τοὺς προσφιλεῖς αὐτοῦ ἵππους, καὶ ὅταν ἐξέρχεται ἀνὰ τὴν κώμην ἔφιππος, νὰ παρκολουθῇ αὐτῷ ὡς ἱπποκόμος, κατὰ δουλικὴν συνήθειαν. Ταῦτα δὲ πάντα μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ὑποδεχθεὶς ὁ Ἅγιος, ἐδόξαζεν ἐνδομύχως τὸν Κύριον, τὸν λυτρώσαντα αὐτὸν ἀοράτως τοῦ μεγίστου πειρασμοῦ τῆς ἀρνήσεως καὶ κάμψαντα τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ εἰς εὐσπλαγγίαν. Ὅθεν, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ βραχὴν ἐκεῖνον σταῦλον ⁽¹⁾, ἐπιμελούμενος πάσῃ δυνάμει τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

(1) Καίτοι πολλάκις, ἡ οἰκία τοῦ ἐν λόγῳ ἱπάρχου ἐπεσκευάσθη, ὁ σταῦλος ὁμως διαμένει εἰσέτι οὕτως, ὡς εἶχε ζῶντος τοῦ Ἁγίου, σκοτεινός, ἄνευ θυρίδος, λελατομημένος ἐξ ὑφαιστειογενεῶς βράχου, καὶ ὁμοιος εὐρυχώρῳ σπηλαίῳ. Ἐπιτρέπεται δὲ νῦν, παρὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ ἱπάρχου, ἢ εἰς αὐτὸν εἰσόδος, παντὶ τῷ βουλομένῳ αὐτὸν ἐπισκέπτεσθαι.

Ἄλλά, τοὺς ἐκεῖ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγῶνας αὐτοῦ, καθὰ τυχὼν ὡς εἵπομεν, μερικῆς ἐλευθερίας καὶ τὰ κατ' ἰδίαν ἀθλητικὰ παλαίσματα, τίς καταλεπτῶς διηγηθῆναι δύναται; Τὴν πείναν καὶ δίψαν, ἣν ὑπέμεινεν ὁ ἀοίδιμος; τὰς ὁλονυκτίους γανυκλυσίας καὶ προσευχάς, τὴν ἐν κοπρίᾳ μικρὰν αὐτοῦ ἀνάκλησιν, ὥς ὁ μακάριος Ἰώβ; Γυμνός, καὶ ἀνυπόδητος ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ἐξερχόμενος, καὶ τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἀόκνως ἐπιμελούμενος; Πρὸς δέ, τὰς ὕβρεις καὶ χλευάσματα τῶν συνδούλων αὐτῷ εὐχαρίστως δεχόμενος, καὶ παντὶ τρόπῳ θεραπεύων αὐτούς; Πρόσθετες δέ, τὰς ὁλονυκτίους στάσεις, καὶ ἀγρυπνίας, τὰς ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ ἐκεῖ πλησίον ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου γενομένας, εἰς δὲ κρύφα διὰ νυκτὸς κατέφευγε, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, Ἅγιος Ἀλέξιος, μεταλαμβάνων καὶ τῶν ἀγχιάντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, κατὰ πᾶν Σάββατον;

Διὰ τοῦτο, καὶ ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς τοῦ Υψίστου, ὁ ἀντιδοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀδιαλείπτως θαξάζοντας, τί περὶ αὐτοῦ ὠκονόμησεν, ἀκούσατε. Καθὼς ποτε διὰ τοῦ Προφήτου Ἠλίου τὴν Σαραφθίαν, καὶ διὰ Ἰωσήφ τοῦ Παγκάλου τὸν Πετρεφρὴν, οὕτω καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου τούτου Ἰωάννου δὲν δεσπότην αὐτοῦ κατὰ πολλὰ ἐπλούτισε, καὶ περιφανέστατον αὐτὸν ἐν τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ ἀνέδειξεν. Ὅστις, εἰ καὶ ἄλλοεθνής ἐγνώρισεν ὅμως ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι ἡ τοιαύτη πρὸς αὐτὸν εὐτυχία, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος ἐγένετο παρὰ τοῦ Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ αἰχμαλώτου αὐτοῦ Ἰωάννου. Τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς προφορικῶς τοῖς πᾶσιν ἐκήρυττε, καὶ γεγονός τι μετὰ ταῦτα, ὅπως παρὰ δόξον καὶ ἀπροσδόκητον, ἐβεβαίωσε. Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ἑξῆς: Ὁ εἰρημένος ἵπαρχος, οὕτως ἀνελπίστως ἡμέραν παρ' ἡμέραν πλουτῶν, καὶ εὐημερῶν ἐν πᾶσιν, ἐσκέφθη, ὅπως κατὰ θρησκευτικὸν αὐτοῦ καθήκον ἐπισκεφθῇ τὴν Μέκκαν. Κοι δὴ, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν ἀναχωρήσας ἐκ Προκοπίου μετὰ μεγάλης πομπῆς, ἀφίκετο μετὰ πολλῶν κόπων καὶ ὁδοιπορικῶν ταλαιπωριῶν εἰς Μέκκαν. Μετ' ὀλίγων δὲ ἑβδομάτων παρέλευσιν, ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ διαμείνασα γυνή του, ὡς οἰκοδέσποινα, προσκαλέσασα ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς τοὺς τε συγγενεῖς καὶ φίλους της, παρέθετο τράπεζαν, ὅπως εὐφρανθέντες εὐχηθῶσι περὶ τῆς αἰσίας ἐπανόδου τοῦ ἀνδρός της. (Ἐν τῇ τῆρημένῃ τραπέζῃ ὑπῆρχε καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὡς δοῦλος, μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ σεμνότητος. Παρατιθεμένου δ' ἐν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, ἐδέσματος, ἔφ' ᾧ λίαν ἠρέσκετο ὁ ἀπουσιάζων κύριος αὐτοῦ, ἡ ἐστίαρχος γυνή, ἀναμνησθεῖσα τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, εἶπε τοῖς συνδαιτυμόσι καὶ τῷ Ἁγίῳ, χαριεντιζομένη· «Πόσον ἤθελεν εὐχαριστηθῇ, καὶ εὐφρανθῇ ὁ κύριος

αὐτοῦ ἵπαρχος, ἐὰν συνεννόησεν καὶ ἐκεῖνος, καὶ συνέτριγεν ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἔδεσμα; Τότε ὁ Ἅγιος ἀκούσας τὸν πόθον τῆς κυρίας αὐτοῦ, καὶ πεπονητῶς ἐπὶ τῷ θαυμαστῷ ἐν τοῖς Ἁγίοις Θεῷ ἡμῶν, προσηύξατο νοερῶς, καὶ ἐξήτησε παρὰ τῆς κυρίας τὸν τρυβλίον πλήρες τοιοῦτου ἐδέσματος, ὅπως ἀποστείλῃ πρὸς τὸν ἐν Μέκκᾳ κύριον αὐτοῦ. Καταγελώντων δὲ πάντων ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐξουθενούντων τὸν Ἅγιον, ὡς ἀδύνατα τάχα λέγοντος, ἐπέτρεψεν ἐν τούτοις ἡ κυρία αὐτοῦ, ὅπως δοθῇ αὐτῷ τρυβλίον τοιοῦτου ἐδέσματος (1) λέγουσα ἀστείως τοῖς συνδαιτυμόσιν, ὅτι, ὡς φαίνεται, πεινᾷ ὁ αἰχμαλώτος ἡμῶν, διὰ τοῦτο ζητεῖ ἵνα, προφάσει τοῦ κυρίου αὐτοῦ, φάγῃ αὐτὸς μετ' ἀνέσεως τὸ ἔδεσμα. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος σιωπήσας, καὶ ἐξεληθὼν τοῦ ἐστιατορίου μετὰ τοῦ ἐν χερσὶν τρυβλίου, καὶ ἐγκλεισθεὶς ἐν τῷ σκοτεινῷ ἐκείνῳ σταύλῳ, ἐδέετο θερμῶς τοῦ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιούντος παναγάθου Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα, ὥσπερ ποτε ἐν Βαβυλῶνι, διὰ τοῦ προφήτου Ἀββακούμ ἠνεγκεν ἀοράτως τροφήν, εἰς τὸν ἐλάκῳ τῶν λεόντων κείμενον προφήτην Δανιήλ, οὕτως ἐπακούσας τῆς δεήσεως, τοῦ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ αἰχμαλωτισθέντος δούλου αὐτοῦ Ἰωάννου, ἀποστείλῃ, ὡς οἶδεν αὐτός, τὸ ἐν χερσὶν αὐτοῦ ἔδεσμα εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ ἵπαρχον. Οὕτω δὲ προσευξάμενος ὁ Ἅγιος, ἐπέστρεψεν αὐθις ἐν τῷ συμποσίῳ, ἀναγγέλλων τοῖς ἐν αὐτῷ πᾶσιν, ὅτι τὸ δοθὲν αὐτῷ ἔδεσμα ἀπέστειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ εἰς Μέκκαν. Πράγματι δέ, παρὰ δόξως ἀφίχθη τὸ τρυβλίον, μετὰ τοῦ περιεχομένου ἐδέσματος ἐκεῖσε, ἀπέχουσαν τοιοῦτον διάστημα, καὶ ἐλήφθη παρὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἄλλ' οὕτοι, τότε μὲν κατεγέλων αὐτοῦ, καγχάζοντες καὶ λέγοντες, ὅτι, αὐτὸς οὗτος φαγὼν τὸ ἔδεσμα ψεύδεται προδήλως ἡμῖν, λέγων, ὅτι δέδωκε τοῦτο τῷ κυρίῳ αὐτοῦ! Ὅτε ὅμως ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον ὁ κύριος αὐτοῦ ἐκεῖθεν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ εἰρημένον τρυβλίον, τότε ἐπείσθησαν πάντες περὶ τῆς ἀληθείας. Ἀνήγγειλε δὲ οὗτος τότε παρησίᾳ, πᾶσι τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν, οὕτω πως· «Ὅτι, τὴν δεῖνα ἡμέραν περὶ τὸ δειληνόν, (ἦν δὲ ἀκριβῶς αὕτη αὕτη ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἔλαβεν ἐκ τοῦ συμποσίου ὁ Ἅγιος τὸ ἔδεσμα πρὸς ἀποστολήν) ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ ἐν Μέκκᾳ μεγάλου τεμένους πρὸς τὸ ἴδιόν μου οἶκημα, ἵν' ἀναπαυθῶ μικρόν, εὗρον αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τούτου, ἐπὶ τραπέζῃς, τρυβλίον σκεπαστόν, ἔχον ἐν ἑαυτῷ ἔδεσμα ζεστόν καὶ ἀχνίζον. Ἐκπλαγείς δὲ ἐπὶ τούτῳ διελογιζόμεν ἐν ἑαυτῷ καὶ ἔλεγον, τίς ἄρα ἠνεγκέ μοι τὸ ἔδεσμα τοῦτο προσφάτως, ἐν τῷ ἀσφαλῶς κεκλεισμένῳ δωματίῳ μου; Καὶ ἀπορῶν περιειργαζόμενη ἀφελῶς τὸ τρυβλίον, ὅτε εἶδον αἴφνης ἐπ' αὐτοῦ, παρὰ προσδοκίαν πᾶσαν, ἐ-

(1) Ἦν δὲ τοῦτο, τὸ παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς προσφιλὲς πιλάφιον,

πιγραφὴν, ἐπιγεγραμμένην ἐμοί⁽¹⁾. Ὅθεν φαγών, μετ' ἐκπλήξεως πολλῆς, οὐ μὴν δὲ καὶ εὐχαριστήσεως, τὸ περιεχόμενον, ἐκράτησα τὸ περιέχον, ὡς ἐμοὶ ἀνῆκον. Ἄλλ' ἀγνοῶ εἰσέτι πῶς τοῦτο συνέβη, καὶ τίς ἐκεῖσε μετοκόμισέ μοι τὸ ἔδωκεν ἐκεῖνο; Ἡ διήγησις αὕτη τοῦ ἱπάρχου ἐξέπληξεν ἅπαντας καὶ ἠνάγκασε συνελθόντες, τήν τε σύζυγον αὐτοῦ, καὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ πρότερον παρατεθειμένῳ συμποσίῳ εὐρισκομένους νὰ ὁμολογήσωσι γυνήν τὴν ἀλήθειαν τῷ ἱπάρχῳ, ἥτοι τὴν παρὰ τοῦ αἰχμαλώτου αὐτῶν Ἰωάννου παραδόξον μετακόμισιν τοῦ ἔδωκεν ἐκεῖνου, λέγοντες αὐτῷ, ὅτι. Ἡμεῖς πρότερον ἠπιστοῦμεν ὅπως καὶ ἐχλευάζομεν τὸν ὑποσχεθέντα διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἐγγειρήματος· νῦν δὲ ἐπιστολοποιήθημεν, ὅτι, πράγματι, καὶ ἀληθεῖα, ἐξετέλεσε τὸ τότε ἡμῖν ὑποσχεθέν, ὁ δοῦλος ἡμῶν Ἰωάννης· καὶ ὡς φαίνεται κατὰ θεῖαν δύναμιν τοῦτο ἐποίησεν, ἄλλως τε, τοῦτο ἦν ἀδύνατον αὐτῷ. Καὶ ἤρξαντο κράζειν θαυμαστικῶς τό, Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! Ἐκτοτε λοιπόν, ἐπαύσαντο χλευάζοντες καὶ ὑβρίζοντες τὸν Ἅγιον. Ὑπολαμβάνοντες δὲ μάλιστα αὐτόν, ὡς Ἅγιον καὶ δίκαιον ἄνθρωπον ἐτίμων αὐτὸν καθ' ὑπερβολήν. Ἐδῶκε δὲ αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ καὶ ἴδιον τόπον, ἐκτὸς τοῦ σταύλου πρὸς ἀνάπαυσιν αὐτοῦ, καὶ ἵνα διάγῃ τοῦ λοιποῦ ὅπως ἐλεύθερος, ὡς βούλεται. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος εὐχαριστῶν τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ, καὶ ἀποφεύγων τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν, ἠθέλησε μᾶλλον ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ γωνίᾳ τοῦ σταύλου νὰ διαμείνῃ, ἔνθα καὶ ἠγωνίζετο περισσότερον, καὶ ἐδόξασε θερμῶς τὸν Θεόν, τὸν μὴ κατασχύναντα αὐτόν.

Οὕτως οὖν, θεαρέστως ἐκεῖσε μετὰ ταῦτα πολιτευσάμενος, καὶ ἀσκητικῶς ἀγωνισάμενος, ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Ὁμολογητής, μετὰ παρέλευσιν χρόνων τινων, νόσῳ περιπεσὼν προεγνώρισε τὴν ἐκ τοῦ προσκαίρου καὶ πολυκυμάντου τούτου βίου ἔξοδον αὐτοῦ. Ὅθεν προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν Ἱερέων τῆς κωμοπόλεως, παρεκάλει αὐτόν ὅπως μεταφέρῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ μεταλάβῃ τὸ ὕστατον, τοῦ ἁγίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Ἱερεὺς, φόβῳ καὶ ἀμηχανίᾳ συσχεθείς, πῶς ἄρα μετακομίσαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἱπάρχου, (τοῦ φοβεροῦ τότε ὄντος παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς), τὰ θεῖα Μυστήρια; ἐσοφίσθη παρὰ τῆς θείας χάριτος τοιοῦτόν τι, καὶ ἀπεπάσισεν, ὅπως θέσῃ ταῦτα τολμηρῶς, ἐντὸς ἐνὸς μήλου, καὶ οὕτω πορευθεὶς μεταλάβῃ τὸν Ἅγιον, προσφέρον αὐτῷ τὸ μῆλον. Τοιαύτην ἰδίαν σκέψιν, καὶ οἰκονομίαν, ἐχρήσατο ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ἱερεὺς, ὅπως ἀποφύγῃ τὸν ὑφορῶμενον κίνδυνον. Ὁ οὖν μακάριος Ἰωάννης, μετα-

(1) Τὸ ἔθος τοῦτο ἐπικρατεῖ εἰσέτι πολλαχοῦ τῆς Ἀνατολῆς, παρὰ τε τοῖς Ὀθωμανοῖς καὶ Χριστιανοῖς· ἔνθα ἐν τοῖς πλείστοις χαλκίνοις σκεύεσι τῶν πλουσίων ἐπισημειοῦται τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου τῶν σκευῶν.

λαβὼν οὕτως τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, καὶ δοξάζων ἐκ καρδίᾳ τὸν Θεόν, παρέδωκεν αὐτῷ μετ' ὀλίγον τὸ πνεῦμα του. Καὶ οὕτω μετέστη ἐκ τῆς προσκαίρου αἰχμαλωσίας καὶ δεινῆς κακοπαθείας, εἰς τὴν οὐράνιον ἐλευθερίαν καὶ αἰωνίαν ἀγαλλίασιν τῇ 27ῃ Μαΐου τοῦ 1730 Σωτηρίου ἔτους. Ἀκούσας δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, ὅτι τέθνηκεν ὁ δοῦλος αὐτοῦ Ἰωάννης, προσκαλεσάμενος τοὺς προκρίτους Χριστιανούς τῆς κωμοπόλεως, καὶ τοὺς Ἱερεῖς αὐτῶν, ἐπέτρεψε αὐτοῖς ὅπως, παραλαβόντες ἐλευθέρως τὸ σῶμα τοῦ Ἰωάννου, ἐνταφιάσωσιν αὐτό, ὅπου βουληθῶσι, κατὰ τὸ ἔθος αὐτῶν. Θέλων δὲ ἵνα φανερώσῃ πρὸς πάντας, οἷαν ἐπ' ἐσχάτων ὑπόληψιν ἔτρεφε πρὸς τὸν Ἰωάννην, καὶ πόσον ἐτίμα αὐτὸν ὕστερον. φέρων τότε πολύτιμον τάπητα ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ. Προσελθόντες δὲ οἱ Ἱερεῖς μεθ' ὅλων τῶν χριστιανῶν τῆς κωμοπόλεως, καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ κατανύξεως, μετὰ λαμπάδων δὲ καὶ θυμιαμάτων ἄραντες τὸ πολυάθλον ἐκεῖνο σῶμα τοῦ ἁγίου, ἐκῆδυσαν αὐτὸ εὐλαβῶς ἐν τῷ νεκροταφίῳ τῶν χριστιανῶν.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως τριῶν καὶ ἡμίσεος ἔτων, ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον μεταστάσεως τοῦ ἁγίου, γέρων τις Ἱερεὺς, βλέπει κατ' ὄναρ τὸν Ἅγιον, παροτρύνοντα αὐτόν, ἵνα ποιήσῃ ἀνακομιδὴν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου. Ἄλλ' ὁ Ἱερεὺς ἀμφοτεριαντεύετο, ἐὼν εἶχεν ἀληθείας, τὸ ὄραμα, ἢ οὐ. Διότι, δὲν εἶχον εἰσέτι αὐτόν οἱ χριστιανοί, ὡς Ἅγιον, καθὰ μὴ γινώσκοντες ἀκριβῶς τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἄλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα, φῶς οὐράνιον κατερχόμενον ἐπανειλημμένως, περὶ μέσας νύκτας, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου, ἐφώτιζεν αὐτόν, καὶ ἐθεωρεῖτο τοῦτο παρὰ πάντων ὡς στῆλος πυρός, τότε ἠνάγκασε τὸν καλὸν Ἱερέα, ὅπως συμπεριλαβὼν καὶ ἐτέρους τῶν χριστιανῶν, κατέλθωσι μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνοίξωσι τὸν τάφον αὐτοῦ. Ἐγνώσαν γὰρ ἀληθῶς τότε, ὅτι, τὸ φαινόμενον ἐν τῷ νεκροταφίῳ οὐράνιον ἐκεῖνο φῶς, ἐπὶ τοῦ μνήματος τοῦ αἰχμαλώτου Ἰωάννου, οὐδὲν ἕτερόν ἐστι, ἢ σημεῖον ἀναμφίβολον τῆς αὐτοῦ ἁγιότητος. Ἀνοίξαντες οὖν τὸν τάφον, εὐρίσκουσιν, ὃ τοῦ θαύματος! τὸ τοῦ ἁγίου σῶμα ἀκέραιον ὅπως, καὶ ἀδιάφθορον, πληρὲς πνευματικῆς χάριτος καὶ εὐωδίας⁽¹⁾.

(1) Σημεῖον τοῦτο ἀναμφισβήτητον, τῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἁγιότητος. Διότι κοινὴ γνώμη τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι. Τῶν μὲν Μαρτύρων τὰ λείψανα, νὰ προσκυνῶνται ὡς ἅγια καὶ χωρὶς θαυμάτων καὶ εὐωδίας, μὲ τὸ νὰ γίνηται φανερὰ εἰς ὅλους, διὰ τῆς ἐμπράκτου ἀποδείξεως τοῦ μαρτυρίου, ἢ εἰς Θεὸν τελεία πίστις καὶ ἀγάπη αὐτῶν. Τῶν δὲ Ὁσίων, νὰ μὴ προσκυνῶνται ὡς ἅγια, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἀπαδείξῃ δι' αὐτῶν θαύματά τινα, ἢ τὸ ὀλιγότερον τιμῇ αὐτὰ διὰ τῆς εὐωδίας, ὡς μὴ οὐσης ἀποδεδειγμένης, εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐν κρυπτῷ πίστεως καὶ ἀγάπης αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν.

Ὅθεν πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἐμπλησθέντες οἱ χριστιανοί, ἄραντες αὐτὸ εὐλαβῶς, μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων, καὶ θυμιμάτων, μετέφερον εἰς τὸν πλησίον τοῦ οἴκου τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἐκ βράχων λελατομημένον ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, (ἐνθα πρότερον καὶ τὰς παννυχίους στάσεις καὶ προσευχάς, ἐξετέλει ὁ Ἅγιος) καὶ κυτέθεντο ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθείσῃ λάρνακι, κάτωθεν τῆς ἀγίας Τραπεζῆς. Εὐθὺς, δέ, διαδοθείσης τῆς φήμης τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ ἐν τοῖς πέριξ, ἤρξαντο πανταχόθεν ἔρχεσθαι ἐν Προκοπίῳ, οἱ χριστιανοί, ἵν' ἀσπασθῶσι τὸ ἱερὸν λείψανον αὐτοῦ, πρὸς ἴασιν ψυχικῶν τε καὶ σωματικῶν αὐτῶν ἀρρωστημάτων.

Ἐκτοτε δέ, οὐκ ἐπαύσατο ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης εὐεργετῶν χριστομιμήτως. καὶ προχέων δαψιλῶς λάματα, ἐνὶ ἐκάστῳ, τῶν μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ εὐλαβείας προσερχομένων αὐτῷ. Διὰ τοῦτο ἂς διηγηθῶμέν τινα, καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων θαυμάτων αὐτοῦ, ὅσα ἡ παράδοσις διέσωσεν ἡμῖν, καὶ ὅσα ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς ἡμῶν εἶδομεν, πρὸς δόξαν μὲν, τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ, τοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ δοξαζομένου, ἔπαινον δὲ καὶ τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, πρὸς δέ, καὶ στερέωσιν καὶ οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν. ἐν τῇ πρὸς Θεὸν προγονικῇ αὐτῶν πίστει, καὶ εὐσεβείᾳ.

Κατὰ τὸ Σωτήριον ἔτος 1832, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ κραταίστατου Σουλτὰν Μαχμουῦδ τοῦ Β', ἀποστατήσαντος, ὡς γνωστόν, τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἰμπραήμ πασσᾶ κατὰ τοῦ Κυριάρχου αὐτοῦ ἀπεστάλη παρὰ τοῦ εἰρημένου Σουλτάνου κατ' αὐτοῦ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ Χαζνετέρ ὀγλοῦς Ὁσμὰν πασσᾶς ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ χιλίους ὀκτακοσίους στρατιώτας. Οὕτως, διαβάς μετὰ τῶν στρατιωτῶν τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἔφθασεν εἰς Προκόπιον, ἐνθα ἐμελέτα, ὅπως διανυκτερεύσῃ ἐν ἐσπέρας, τὴν δὲ ἐπιούσαν ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς Νεαπόλεως εἰς τὰς Κιλικίας Πύλας, ὅπου ἐστρατοπέδενεν ὁ ἀντιβασιλεὺς. Ἐπειδὴ δὲ τότε, πλείστοι τῶν ὀθωμανῶν κατοίκων τοῦ Προκοπίου, Γενίτζαρὶ ὄντες, ἐμίσουν κατὰ πολλὰ τὸν Σουλτάνον, συνεφώνησαν ἅπαντες, ὅπως μὴ ὑποδεχθῶσι τὸν Ὁσμὰν πασσᾶν ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτῃ, οὐδὲ ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῆς. Εἰς μάτην τότε προσεπάθουν οἱ δυστυχεῖς Χριστιανοί, συμπολῖται αὐτῶν, νὰ μεταπέσωσιν αὐτούς, ἵν' ὑποταχθῶσιν εὐπειθῶς, καὶ φιλοξενήσωσι φιλοφρόνως τὸν παρὰ τῆς ἀνωτέρας Ἀρχῆς ἐρχόμενον τοῦτον στρατηγόν, ὑποδεικνύοντες μάλιστα αὐτοῖς, ὅτι ὁ εἰρημένος στρατηγὸς ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς δικαίας αὐτοῦ ἀγανακτήσεως, πρὸς τὴν τοιαύτην πρὸς αὐτὸν ἀντίστασιν, ἤθελε καταστρέψει αὐτοὺς καὶ λεηλατήσῃ τὴν κωμόπολιν. Ἄλλ' οὐδόλως ἐκεῖνοι ἐπειθοντο εἰς τοῦτα. Ἰδόντες ὅθεν οἱ Χριστιανοί, τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τῶν

Γενιτζάρων, καὶ ἀναλογιζόμενοι τὰ ἄρευντα δεινὰ καὶ ἐπακόλουθα τῆς τοιαύτης ἀντιστάσεως καὶ ἀντιστρατεύσεως, κατέφευγον διὰ νυκτὸς σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις αὐτῶν, εἰς τὰ πέριξ τῆς κωμοπόλεως χριστιανικὰ χωρία, πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἀφίσαντες ἐν αὐτῇ τοὺς γέροντας μόνον καὶ τὰς γυναῖκας. Τῷ ὄντι δέ, τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἡμεραν ἡμεραν ὁ Ὁσμὰν πασσᾶς νὰ εἰσέλθῃ ἐξ ἐφόδου εἰς Προκόπιον, καὶ τότε ὁ ὑπ' αὐτὸν στρατὸς ἐπεδόθη ἀμέσως εἰς σφαγὰς, διαρπαγὰς καὶ βιαιοπραγίας. Διαρπάσαντες δ' οἱ στρατιῶται πᾶν τὸ προστυχόν, εἰσῆλθον τέλος καὶ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἐνθα συλῆσαντες πρότερον τὰ ἱερὰ σκεύη, τὰς κανδήλας καὶ λοιπὰ, ἤνοιξαν εἰς τὴν λάρνακα τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, νομίσαντες ὅτι, εὐρήσουσι πάντως χρυσοῦ ἢ ἀργυρίου θησαυροῦς. Ἀποτυχόντες ὅμως τῶν ἐλπίδων, ἀπεφάσισαν, ὅπως καύσωσι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο σῶμα, πρὸς ἐμπαιγμὸν καὶ χλεύην μὲν τῶν Χριστιανῶν, πρὸς ἐκδίκησιν δὲ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀποτυχίας. Διό, καὶ ἐξαγαγόντες τοῦτο ἐν τῇ ἑξῶθεν αὐλῇ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, καὶ περισυλλέξαντες φρύγανα ἱκανά, καὶ σχηματίσαντες δι' αὐτῶν μεγάλην πυράν, ἔρριψαν ἀνίστως τὸ τίμιον σῶμα τοῦ Ἁγίου ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Τὸ ἱερὸν ὅμως τοῦτο σῶμα, διὰ τῆς ἐν αὐτῷ οἰκούσης θείας χάριτος, οὐ μόνον ἀβλαβὲς ὅλως καὶ ἀφλεκτὸν ἔμεινεν, ἀλλ' ὡς αὐτοὶ οὗτοι, οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἀνοσιουργήματος, διηγούμενοι ὕστερον τοῖς ὁμοφύλοις αὐτῶν, αἰφνης φαινόμενος αὐτοῖς ἦν ὁ Ἅγιος, ἠπειλήσεν αὐτοῖς σφοδρῶς, καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ. Οὗτοι δὲ ἔντρομοι ἐκ τούτου, καὶ ἡμίθνητοι σχεδὸν ἐγκαταλείψαντες τὰ πάντα ἔφυγον εἰς τὰ ἴδια. Ὑστερον δέ, γέροντες Χριστιανοί, λαβόντες αὐθις τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου, τεθήκασιν αὐτὸ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ λάρνακι.

Κατὰ δὲ τῷ 1845, διε ἐκτίσθη ἐν Προκοπίῳ ἕτερος μέγας ἱερὸς ναός, ἐν ὀνόματι τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἠθέλῃσαν οἱ τότε χριστιανοὶ τῆς κωμοπόλεως, ὅπως μεταφέρωσι τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τὸν παλαιὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, εἰς τὸν εἰρημένον νέον, πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν μετάβασιν, καὶ προσκύνησιν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἀσφαλεστέραν αὐτοῦ παραμονὴν καὶ προφύλαξιν. Ὅθεν καὶ ἀποφασισθέντος τούτου, ἦσαν οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἱερὰν λάρνακα, καὶ φέροντες ἐναπέθεντο αὐτὴν εἰς τὸν νέον ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, μὴ εἰς τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἀρεσκομένου, μετεκομίζετο παραδόξως διὰ νυκτὸς ἡ νάρναξ αὐτοῦ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ, εἰς τὸν παλαιὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. ἐνθα καὶ ζῶντος ἔτι ἠγωνίζετο ὡς εἵπομεν, ἐν προσευχαῖς καὶ νυκτεριναῖς στάσεσιν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἰδόντες τοῦτο, καὶ μὴ εἰς θαῦμα ἐκλαβόν-

τες, μετακόμισαν αὐθις τὴν ἱερὰν λάρνακα εἰς τὸν νέον ναὸν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ τούτου δις, καὶ τρίς γενομένου, εὗρίσκετο πάλιν τῇ ἐπαύριον, ἡ νάρναξ εἰς τὸν παλαιὸν ἱερὸν ναόν. Ἔως οὗ γνόντες τὴν τοῦ Ἀγίου θαυματουργίαν, καὶ διὰ πολλῶν δεήσεων καὶ παρακλήσεων δυσωπήσαντες αὐτόν, συγκατετέθη τέλος ὁ Ἅγιος, καὶ μετέφερον αὐθις τὴν ἱερὰν λάρνακα αὐτοῦ, εἰς τὸν εἰρημένον νέον ναὸν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ἐν ᾧ καὶ διέμενε τιμώμενον καὶ προσκυνούμενον παρὰ πάντων.

Οἷαν δὲ διαπαντὸς σκέπην καὶ πρόνοιαν ἐπεδείξατο ὁ Ἅγιος πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως, κοινῶς τε καὶ ἰδιαιτέρως, δύναται τις καὶ ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων νὰ βεβαιωθῇ. μάλιστα δὲ ἐκ τῶν κάτωθι ἱστορουμένων. Κατὰ τὸ 1862 ἔτος, ἡμέρα Σαββάτῳ πρωίας ἔτι οὐσης καὶ τῆς ἀναμάκτου θυσίας ἐκτελουμένης ἐν τῷ ἄνω εἰρημένῳ ναῷ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, εὐλαβῆς τις γυνή, διηγεῖτο ταῖς παρεστῶσαις ἐν τῷ ναῷ γυναιξὶν ὅτι, χθὲς κατ' ὄναρ, εἶδε τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, ἐξεληθόντα ἐκ τῆς λάρνακος αὐτοῦ δρομαῖον, καὶ κρατοῦντα ἄμφοτέροις ταῖς χερσὶ, τὴν στέγην τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς, ἣτις ἐμελλε νὰ καταρρεύσῃ (1). Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγεν αὕτη, αἴφνης κρότος καὶ θόρυβος ἠκούσθη θολύς, καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι πάντες παραυτίκα ἐξήλθον τοῦ ναοῦ, καὶ εἶδον πράγματι, ὅτι ὁλόκληρος ἡ στέγη τῆς Σχολῆς κατέπεσε καὶ ἐπλάκωσε τοὺς συνελθόντας τέως μαθητάς. Δραμόντες δὲ πάντες μετὰ θρήνων, καὶ κλαυθμῶν, καὶ ἀνεγείροντες εὐθέως τὴν καταπεσοῦσαν βαρεῖαν στέγην, ἐκβάλλουσι τοὺς ὑπ' αὐτὴν ταφέντας καὶ καταπλοκωθέντας ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι μαθητάς, ζῶντας, ὧς τοῦ θαύματος καὶ ὅλως ὑγιεῖς. Ἐρωτήσαντες δὲ τοὺς μαθητάς, πῶς τοῦτο αὐτοῖς ἐγένετο καὶ πῶς ἐσώθησαν ἐκ τοιοῦτου κινδύνου. Ἀπεκρίθησαν οὗτοι, ὅτι «αἴφνης ἀκούσαντες τὸν σφοδρὸν καὶ βίαιον τριγμὸν τῶν δοκῶν τῆς στέγης καὶ ἰδόντες τὸν ἐπικείμενον ἡμῖν κίνδυνον πάντες ὡς ἐκ συνθήματος καὶ ὡς ὑπ' ἀοράτου χειρὸς ὀδηγούμενοι κατήλθομεν ἐν στιγμῇ ὑπὸ τὰ θρανία, ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ καὶ ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ. Αὐθωρεῖ δ' εἴτα, πεσοῦσης ἐν βοῇ τῆς σκέπης ἐφ' ἡμῖν, αἱ μὲν δοκοὶ τῆς στέγης ἐστηρίχθησαν, μετὰ τοσαύτης ὕλης, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων θρανίων, ἡμεῖς δὲ μέιναντες ὑπὸ ταῦτα, ἀβλαβεῖς ὅλως καὶ ἀπαθεῖς, παρὰ προσδοκίαν, διεφυλάχθημεν (1). Καὶ οὕτω χάριτι Θεοῦ, καὶ ἀοράτῳ ἐπιστασίᾳ τοῦ

(1) Ἡ Σχολὴ αὕτη, ἔκειτο παραπλεύρως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, καὶ εἶχον συνέλθει πρὸ τῆς ρεύσεως ἱκανοὶ μαθηταί.

(1) Αὐτόπτης μάρτυς, καὶ αὐτοπαθὴς μάλιστα, τῶν τότε ἐν τῇ Σχολῇ ἐκείνῃ δραματουρηθέντων, ἐγένετο καὶ ὁ ἕτερος ἐξ ἡμῶν, Πανοσιολογιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις κ. Διονύσιος ὡς μαθητεύων τότε ἐν αὐτῇ.

Ἰοσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἐσώθησαν τότε τόσα ἄθωα πλάσματα ἅτινα μετὰ ταῦτα ἀνδρωθέντα, ὠφέλησαν πολυειδῶς τὴν τε εἰρημένην Σχολὴν καὶ σύμπασαν τὴν ἡμετέραν πατρίδα.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1874, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ ἄνω εἰρημένου ἱππάρχου (2), δωδεκαετὲς κοράσιον, ἐγένετο αἴφνης ἄφαντον ἐκ τῆς συνοικίας αὐτοῦ. Οἱ οὖν γονεῖς αὐτοῦ περιπαθῶς ζητοῦντες τὸ ἑαυτῶν θυγάτριον καὶ ἀνερρευνῶντες τῇδε ἀκείῃσιν, οὐδαμοῦ εὗρον. Τέλος κατέφυγον πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ προσφέροντες ἔλαιον καὶ κηρὸν εἰς τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου, ἐδέοντο αὐτοῦ διὰ τῶν Ἱερέων, ὅπως ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς, τί τὸ θυγάτριον αὐτῶν ἐγένετο. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὡς εὐσπλαγγος καὶ συμπαθὴς, φαίνεται κατ' ὄναρ τῇ μητρὶ τοῦ κορασίου, καὶ ἀποκαλύπτει αὐτῇ, ὅτι, «Ἡ δεῖνα πτωχὴ γυνὴ ἐκ τῶν ὁμοεθνῶν σου, (εἰπὼν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς), φιλαργυρίαν νοσήσασα, προσεκέλεσάτο παρ' ἑαυτῇ χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐκ τῆς συνοικίας τὸ κοράσιον, καὶ φέρουσα τοῦτο διὰ θωπειῶν εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν αὐτῆς, ἀφείλε πρῶτον τὰ χρυσὰ ἐνώτια καὶ τὰ λοιπὰ πολύτιμα κοσμήματα αὐτοῦ, εἴτα ἐπιβαλοῦσα καὶ χεῖρα μαιοφόνον ἐπινίξεν αὐτὸ καὶ ἔκρυψε τὸ πτώμα αὐτοῦ εἰς τὴν καπνοδόχον τῆς οἰκίας τῆς». Τοσοῦτον δὲ προδήλως ὠμίλησεν ὁ Ἅγιος τῇ γυναικί, ὥστε ἐγερεθεῖσα ἐκείνη τῆς κλίνης καὶ δραμοῦσα ἀμέσως μετὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ λοιπῶν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὴν παρὰ τοῦ Ἀγίου ὑποδειχθεῖσαν τῆς φονευτρίας οἰκίαν, εὗρον τὸ πτώμα τῆς θυγατρὸς αὐτῶν, ἐν τῷ ὑποδειχθέντι τόπῳ. Ἀναγγεῖλαντες εἴτα τοῦτο, τῇ πολιτικῇ ἀρχῇ, οἱ γονεῖς αὐτῆς, συλληφθείσης καὶ τῆς φονευτρίας καὶ αὐστηρῶν ἀνακρίσεων γενομένων, εὗρέθη ἡ ὑπόθεσις τοῦ φόνου, ὅπως ὁ Ἅγιος ἀπεκάλυψε τῇ μητρὶ τοῦ ἐν λόγῳ κορασίου καὶ οὕτω ἐτιμωρήθη ἡ κακοῦργος αὐστηρῶς.

Κατὰ δὲ τὸ 1878, εἰς τῶν ἀδελφῶν τῆς ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος ἱερᾶς Ρωσικῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικού Παντελεήμονος, ὀνόματι Ἀνδρέας, ἐκ Νεαπόλεως τῆς Καππαδοκίας ἐξορμώμενος εἶχε μεταβῇ εἰς Προκόπιον, χάριν προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἰοσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου. Διαμείνας δὲ ἐκεῖσε ἐπὶ τινα καιρὸν, καὶ προσκυνήσας ἐπέστρεψεν αὐθις πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἱερὰν Μενήν. Κατὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, συνωδεύετο μετὰ καὶ ἄλλων συνοδοιπόρων, ἐγκατεστημένων πάντων ἐφ' ἑπτὰ ἡμέρας. Φθάσαντες δὲ εἰς τι δύσβατον ὄρειον κυκλωιδὲς μέρος, συνέπεσεν, ὡς ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς ὁδοῦ, νὰ μείνωσιν, ἥ τε ἅμαξα τοῦ ὡς εἴρηται Μοναχοῦ μετὰ μιᾶς ἐτέρας, ὀπίσω τῶν ἄλλων,

(2) Ἡ γενεὰ ἐκείνη διατηρεῖται εἰσέτι ἀκαμία ἀπὸ τῶν καιρῶν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, καὶ πλουσιωτέρα μάλιστα τῶν λοιπῶν ὁμοεθνῶν αὐτῆς.

παρ' ὧν οὐδόλως ἐθεῶντο. Ὅθεν καὶ βιάσαντες ταύτας, ὅπως προφθάσῃσι τὰς πρὸ αὐτῶν, ἰδοὺ βλέπουσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ βουνοῦ ἓνα νεανίαν, ἱππεύοντα ἐπ' ἐρυθροῦ ἱππου, καὶ νεύοντα αὐτοῖς διὰ τῆς χειρὸς του καὶ κράζοντα μεγαλοφώνως· «ἐπιστρέψατε ὀπίσω! ἐπιστρέψατε ὀπίσω! διότι ὀλίγον ἔμπροσθεν, οἱ λησταὶ ληστεύουσι τοὺς προπορευομένους συνοδοιπόρους ὑμῶν». Καὶ ἐν τῷ λέγειν, ἔγεινεν ἄφαντος ἀπ' εὐθείας. Ἀκούσαντες δ' ἐκεῖνοι ταῦτα, παρὰ προσδοκίαν, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου νεανίου, ἔμελλον ἐπιστρέφαι εἰς τὰ ὀπισθεν. Ἀλλ' ἡ ἄμαξα τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ, οὕσα πλέον περὶ τὸ τέλος τῆς καμπυλοειδοῦς ἐκείνης ὁδοῦ, μετὰ μεγίστης δυσχερείας ἠδυνήθη μόλις ἐπιστρέφαι καὶ σωθῆναι. Ἐν δὲ τῷ ἐπιστρέφειν, εἶδε μακρὰν ἀπὸ τινος σημείου τοὺς ληστές, διαμερίζοντας τὰ λάφυρα τῶν πρὸ αὐτῶν πορευθεισῶν ἁμαξῶν, εἰς αἷς ἐπέβαινον ὀθωμανοὶ ἔμποροι τῆς Ἀνατολῆς. Πλήν, ἂν καὶ προέφθασεν, ὥς εἶπομεν, νὰ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἐμφανισθέντος νεανίου καὶ νὰ σωθῇ ἐκ τῆς ληστείας, οὐχ ἤττον ὅμως οἱ λησταί, ἰδόντες τὴν φυγὴν αὐτῶν, ἐπυροβόλησαν κατ' αὐτῶν μερικὰς σφαίρας, αἵτινες εὐτυχῶς διήλθον ἄνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν μετὰ σφοδροῦ συρίγματος καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης. Ἐλθὼν δὲ ὁ Μοναχὸς ἐν τῇ ἐκεῖ πλησίον τουρκικῇ κώμῃ καὶ παραλαβὼν φύλακας στρατιώτας, παρὰ τῆς ἐκεῖσε πολιτικῆς ἀρχῆς ἐπορεύετο αὐθις τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄγουσαν. Τῇ ἐπαύριον, προφθάσας ἐν τῷ καταλύματι τοὺς ὀθωμανοὺς συνοδοιπόρους αὐτοῦ, τοὺς ὑπὸ ληστῶν μέχρις ἱματίων ληστευθέντας, συνελυπήθη αὐτούς, ὅτινες καὶ ἔλεγον αὐτῷ θαυμάζοντες, πῶς σὺ ὁ ὀδεύων ὀλίγον τι ὀπισθεν ἡμῶν, οὐκ ἐθεάθης παρὰ τῶν ληστῶν καὶ οὐκ ἐληστεύθης; Ὅταν δὲ ἤκουσαν παρ' αὐτοῦ τὴν λεπτομερῆ διήγησιν τῶν ἐν τῇ ὁδῷ παρακολουθησάντων, ἦτοι, τὴν αἰφνίδιον ἐμφάνισιν νεανίου τινός, καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ὁδηγίαν πρὸς τὰ ὀπισθεν τῆς ὁδοῦ, τότε πάντες οὗτοι ἀπέδωκαν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐν λόγῳ Μοναχοῦ εἰς τὸν ἐμφανισθέντα ἐκεῖνον νεανίαν, ὃν ἐξαπέστειλε, θεὸς νεύσει, (ὥς μετὰ ταῦτα διεβεβαίου ὁ εἰρημένος Μοναχὸς) ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, εἰς οὗ τῶν ἱερῶν λειψάνων τὴν προσκύνησιν, μετὰ τήσεως εὐλαβείας; καὶ μετὰ τοσούτων κόπων καὶ ὁδοιπορικῶν ταλαιπωριῶν εἶχεν ἐπέλθει.

Ἐν τῇ εἰς Προκόπιον μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸ 1880, ἀποστολῇ τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ παρὰ τῆς ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, συνέβη τὸ ἐξῆς αξιοθαύμαστον. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, εὐρισκόμενος ὁ ἀδελφὸς οὗτος εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ἵνα προσκυνήσῃ τὸ λείψανον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, περιήρχετο μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιθεωρῶν τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἔνθα ἴσταντο εἰς διάφορα μέρη μεγάλαι εἰκόνες Ἀγίων, με-

τὰ τέμπλων, ἀνήκουσαι εἰς διαφόρους ἀδελφότητες. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἥτις ἀνῆκει εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει λεμβούχων Προκοπέων, εἶδον παιδίον χριστιανοῦ τινος ἑξαετὲς σχεδόν, ἱστάμενον ἀπέναντι τῆς εἰκόνος τοῦ Ἀγίου καὶ περιεργαζόμενον τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ καὶ οὗτοι εἶδον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου καὶ προσκυνήσαντες παρῆλθον, καὶ περιῆλθον τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ναοῦ, στραφέντες εἶδον ὅτι, τὸ ρηθὲν πεδίον ἐξηκολούθει νὰ στέκηται ἀπέναντι τῆς εἰκόνος τοῦ Ἀγίου καὶ μετ' ἀχορτάστου περιεργείας νὰ ἐπιθεωρῇ αὐτήν. Τὴν ἄπληστον ταύτην καὶ οἶνει ἐκστατικὴν θεωρίαν τοῦ παιδὸς θεωροῦντες, ὅτε εἰρημένος Μοναχὸς καὶ Ἐπίτροπος, προσεκαλέσαντο αὐτὸ πλησίον των καὶ λέγουσιν αὐτῷ τουρκιστί. Διὰ τί βλέπεις τόσην ὥραν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου; Γνωρίζεις ποῖος εἶναι ὁ ἐξωγραφημένος; Τὸ παιδίον ἀπεκρίθη μετὰ παιδικῆς ὄντος ἀφελείας ὅτι δὲν γνωρίζει. Τότε αὐτοὶ εἶπον πάλιν τῷ παιδίῳ, ἀστειευόμενοι. Ὑπαγε καὶ ἐρώτησον αὐτόν. Τὸ παιδίον ἀπαντᾷ αὐτοῖς, τί νὰ τῷ εἰπῶ; Εἰπέ του, λέγουσιν ἐκεῖνοι, πῶς ὀνομάζεσαι; Τὸ ἄθῳν παιδίον, ὑπήγγειε πάλιν πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου καὶ ἐρωτήσαν, ἔμαθε παρ' αὐτῆς παραδόξως, τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγίου. Ἐπιστρέψαν δὲ ἀπήγγειλεν αὐτοῖς περιχαρῶς, ὅτι ὀνομάζεται, Ἰωάν! Ἰωάν! δευτερώσας τὸ ὄνομα. Ἐκεῖνοι δὲ ἐπαναλαμβάνοντες πάλιν, λέγουσιν αὐτῷ. Μὲ ποῖον τρόπον ἠρώτησας αὐτόν; Τὸ παιδίον ἀπεκρίνατο, ὅτι, εἶπεν αὐτῷ οὗτος. Σενὶν ἀτὶν νέτιρ, (ἦτοι τὸ ἰδικόν σου ὄνομα πῶς λέγεται;) Καὶ ἐκεῖνος μοὶ ἀπεκρίθη, Ἰωάν. Τὸ περιέργον δὲ εἶναι, ὅτι ὁ Ἅγιος ἐπρόφερε τῷ παιδίῳ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μὲ ρωσικὴν προφοράν, λέγων Ἰωάν. Διότι, οἱ μὲν Ὀθωμανοί, προσφέρουν τὸ ὄνομα τοῦτο, Γιουβάν, οἱ δὲ Ἕλληνες, λέγουσι Γιάννης ἢ Ἰωάννης.

Καίτοι δὲ οἱ φιλόθεοι Χριστιανοὶ τῆς τε ἡμετέρας κωμοπόλεως καὶ τῶν πέριξ, ἐν τῷ προσκυνεῖν τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἀγίου, ἀφήρουν κατὰ καιρὸν κρύφα μικρὸν τι τιμῆμα αὐτοῦ, χάριν εὐλαβείας, ἠναγκάζοντο ὅμως μετ' ὀλίγον, ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτό, ἀπειλούμενοι παρὰ τοῦ Ἀγίου σφοδρῶς, δι' ὁραμάτων, καὶ νυκτερινῶν ἐμφανίσεων, ὅμως ἐν τῇ ἀποκοπῇ, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς καὶ ἀρστολῆς αὐτῆς εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθω, πρὸς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος, τοῦ Ρωσικοῦ, συγκατετέθη εὐχαρίστως ὁ Ἅγιος καὶ οὐδεμίαν ἀπειλὴν ἢ νυκτερινὴν ἐμφάνισιν ἐπεδείξατο τοῖς τε ἀποκόψασιν παρησιᾷ αὐτήν καὶ τοῖς κοινῇ γνώμῃ τῶν κατοίκων μετακομίσασιν ἐκείσε (1). Φαίνεται

(1) Περὶ τῆς εἰρημένης ἀποστολῆς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου,

δ' ὅτι διὰ τοῦτο προθύμως ἐνευσεν ὁ Ἅγιος, ἵν' ἀποκοπῇ καὶ ἀποσταλῇ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ χεὶρ εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἱερὰν ταύτην Μονήν, ἵνα δι' αὐτῆς, ὡς διὰ πολυφώνου σάλπιγγος, διαδοθῇ ἡ φήμη τῆς ἀγιότητος

σημειοῦμεν παρεκβατικῶς τὰ ἐξῆς ἐνταῦθα. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦτοι κατὰ τὸ 1880 Σωτήριον ἔτος, μαθόντες οἱ ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ Σεβασμῇ ταύτῃ Μονῇ ἐνασκούμενοι Ὁσιώτατοι Ρῶσοι Πατέρες, παρὰ τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ συνασκούμενων Καππακοῶν συναδέλφων αὐτῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀκραίου ὅλως λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, περὶ τε τοῦ βίου καὶ τῶν ἐκείστοτε γενομένων θαυμάτων αὐτοῦ, εὐλαβεῖα πρὸς τὸν συμπολίτην αὐτῶν Ἅγιον φερόμενοι, ἀπέστειλαν ἐπὶ τούτῳ ἀδελφόν τινα τῆς Μονῆς ὅστις μετέβη ἀπ' εὐθείας εἰς Προκόπιον, καὶ ἐξητήσατο παρὰ τῶν κατοίκων αὐτοῦ, μέρος τι τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὅπως, μετὰ καὶ ἄλλων ἱερῶν κειμηλίων, ἐνθησαυρισθῇ ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτῶν Μονῇ. Τότε τινὲς μὲν τῶν Προκοπέων ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν ταύτην εὐχαρίστως. ἕτεροι δέ, βαρέως τοῦτο ἤκουσαν καὶ οὐδεποσῶς ν' ἀποκοπῇ ἡ δεξιὰ τοῦ ἁγίου συγκατετέθησαν. Οὕτω δέ, ἐπέστρεψεν ὁ ἀποσταλὴς ἀδελφός, κενῶς ταῖς χερσίν, εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ παρέλευσιν ὁμοῦ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, αὐτοὶ οὗτοι, οἱ πρότερον σφοδρῶς ἀντιείνοντες, μεταμεληθέντες ὡς ἐκ θαύματος, πρῶτοι αὐθορμήτως παρεκινήθησαν καὶ συγκατετέθησαν μετὰ καὶ τῶν ἄλλων κατοίκων πάντων ὁμοφώνως, ὅπως ἀποκοπῇ ἡ δεξιὰ τοῦ ἁγίου, καὶ ἀποσταλῇ εἰς τὴν εἰρημένην ἱερὰν Μονήν. Καὶ οὕτως ἀποφασίσαντες κοινῶς ἀπέκοψαν αὐτὴν καὶ ἀπέστειλαν δι' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου τοῦ Ἱερομονάχου Διονυσίου, καὶ ἐνὸς τῶν προκρίτων τῆς κομποπόλεως ἡμῶν, εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἀθῶ, κατὰ Μάϊον τοῦ 1881. Φθάσαντες δ' ἀμφοτέροι ἀκινδύνως ἐκείσε καὶ ἀποκομίσαντες τὴν δεξιάν τοῦ ἁγίου εἰς τὴν εἰρημένην Ἱερὰν Μονήν τοῦ Ρωσικοῦ, οἶαν παρ' αὐτῆς μεγαλοπρεπῆ ὑποδοχὴν τῆς δεξιᾶς τοῦ ἁγίου εἶδομεν καὶ οἶαν φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν ἐνετύχομεν παρὰ τῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, περιττόν ἐστιν ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσωμεν. Μετὰ μηνιαίαν δὲ αὐτῶν διατριβὴν ἡμῶν, ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαι ἡμᾶς ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, οἱ Πατέρες τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Μονῆς ἐδωρήσαντο ἡμῖν ἱκανὰ ἱερὰ ἀναθήματα καὶ μερικὴν χρηματικὴν συνδρομήν, πρὸς ἀνέγερσιν μικροῦ Παρεκκλησίου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὁ ἕτερος τῶν ἐν Προκοπίῳ ἱερῶν Ναῶν, ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τιμώμενος, καὶ ἐκ μονολίθου κρημνώδους βράχου λελαξευμένος ὢν, ἡπεῖλει ἡμέραν παρ' ἡμέραν ρεῦσιν καὶ παντελῇ κατάρπτωσιν, σκέψεως γενομένης κοινῆς μεταξὺ τῶν κατοίκων, ἀπεφασίσθη ἵνα καὶ ἕκαστος τῶν χριστιανῶν συνδράμῃ τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου, ἀντὶ παρεκκλησίου, μέγας καθολικὸς Ναός, ὅπως πάσας τὰς θρησκευτικὰς τῶν χριστιανῶν ἀνάγκας ἐλευθέρως ἀναπληρώσῃ. Καὶ δὴ, διὰ τε τῶν παρὰ τῶν χριστιανῶν συλλεχθέντων χρημάτων καὶ διὰ τῶν ὡς διείληπται παρὰ τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἐπιδοθέντων, ἡρξάμεθα ἐπ' ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπῖσι, τῆς οἰκοδομῆς τοῦ εἰρημένου ναοῦ, κατὰ τὴν 2 Ἰουνίου, τοῦ 1886. Ὑψωθείσης ὁμοῦ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ μέχρι τεσσάρων ἀρχιτεκτονικῶν πύξεων, καὶ τῶν εἰρημένων χρημάτων παντελῶς δαπανηθέντων, μετὰ θλίψεως ἡμῶν πολλῆς ἐπαύσαμεν πρὸς καιρὸν τὸ ἔργον. Πιτὰ παρέλυσιν δὲ πέντε ὁλοκλήρων ἐτῶν, οἱ χριστιανοὶ κάτοικοι τοῦ Προκοπίου, θεωροῦντες τὴν ἐκείστοτε ἐρήμωσιν τοῦ ἡμιτελοῦς αὐτῶν ἔργου καὶ λυποῦμενοι ἐπὶ τούτῳ σφόδρα, νέας συνδρομὰς πάλιν ἐκ τε τοῦ πτω-

αὐτοῦ, εἰς σύμπασαν τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ρωσσίαν ⁽¹⁾.

Ὁ δὲ νῦν διάδοχος τῆς ὁθωμανικῆς ἐκείνης οἰκογενείας, τοῦ κυρίου τοῦ ἁγίου, ὀνόματι Ἑσπὲς ἁγᾶς, διηγεῖται πολλάκις μετ' εἰλικρινείας, εἰς πολλοὺς τῶν χριστιανῶν κατοίκων τῆς κομποπόλεως, περὶ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων εὐεργεσιῶν, ὧν κατὰ καιρὸν ἡξιώθη ἡ οἰκογένεια αὐτῶν παρὰ Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ δικαίου Ἰωάννου. Εἰς ταύτας δ' ἀ-

χοῦ αὐτῶν θυλακίου καὶ ἐκ τῶν περίχωρίων συλλέξαντες, ἡρξαντο αὖθις τῆς οἰκοδομῆς. Φθάσαντες δὲ τότε, μέχρις ὁροφῆς, καὶ τῶν χρημάτων τούτων δαπανηθέντων, ἐπαύσαντο πάλιν, μετὰ βαθείας αὐτῶν λύπης τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Σήμερον ὁμοῦ ἀπὸ πολλοῦ συμπληρωθεὶς παραμένει ὁ περικαλλὴς οὗτος Ναός, ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου ἀνεγερθεὶς.

(1) Σημειοῦμεν δ' ἐνταῦθα, χάριν ἱεροκατηγόρων τινῶν, παρεξηγούντων δυστυχῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ λεγόντων πολλὰ κατὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς εἰς τὰ θεῖα ἀφοσιώσεως χριστιανῶν τινῶν, τὰ ἐξῆς: Ἐπειδὴ, τινὲς τούτων λέγουσι, διὰ τὸ οἱ Προκοπεῖς, ἀφοῦ εἶχον δύο καθεδρικοὺς Ναοὺς, ν' ἀνεγείρωσι ματαίως καὶ ἄλλον τρίτον καὶ νὰ δαπανῶσι τόσα χρήματα; ἀποκρινόμεθα πρὸς ταῦτα ὅτι ὁ ἕτερος τῶν ἐν Προκοπίῳ ναῶν, τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, πρὸ πολλοῦ ὡς γνωστόν, ἡπεῖλει ρεῦσιν καὶ κατάρπτωσιν, καὶ εἰς διηνεκὴ φόβον καὶ τρόμον ἐνέβαλε τοὺς ἐκκλησιαζομένους. ἄλλ' εὐχαῖς τοῦ ἁγίου ἐφυλάττετο ἄρρευστος καὶ ἐκκλησιαζόμεθα ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐν αὐτῷ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ὅτε δὲ ἡρξάτο οἰκοδομεῖσθαι ὁ νέος ναὸς τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου μόλις παρήλθον ὀλίγοι μῆνες, καὶ ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ἀκριβῶς περὶ τὸ μεσονύκτιον, κατέρρευσε, ὅλος ὁ ἄνω εἰρημένος ναός, μετὰ μεγάλου κρότους καὶ πολλῆς βοῆς, ἐμβάλων εἰς πανικὸν πάντας τοὺς κατοίκους τῆς κομποπόλεως. Εὐτυχῶς ὁμοῦ, τοῦτο ἐγένετο ἐν μέσῃ νυκτί, καθ' ἣν, οὐδεὶς εὐρίσκετο ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ καὶ ἐν τοῖς κἀνωθεν αὐτοῦ ἐργαστηρίοις, καὶ οὐδεὶς τῶν χριστιανῶν ἐπαύθη. Ἐάν δὲ ἐγένετο ἐν καιρῷ ἡμέρας, ὑπὲρ τὰς χιλιάς τοῦλάχιστον ψυχὰς θὰ παρέπεμπεν ἡ πτώσις αὕτη εἰς τὸν τάφον. Μετὰ τὴν κατάρπτωσιν τοῦ ναοῦ τούτου, ἡρξαντο αἱ θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι τῶν χριστιανῶν νὰ ᾤσιν ἐπαισθητότεραι καὶ ἐπιβλητικώτεραι, ὡς μὴ ἀρχοῦντος τοῦ ἐνὸς ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. Διό, καὶ ἡρξάμεθα αὖθις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Ὁσίου. Ἀλλ' ὡς εἵπομεν, δαπανηθέντων τῶν ἐπὶ τούτῳ συλλεχθέντων χρημάτων καὶ τῶν Προκοπέων μὴ δυναμένων συνδραμεῖν αὖθις, πρὸς τελείαν ἀποπεράτωσιν τούτου, ἐκόντες ἄκοντες ἐπαύσαμεν ἐκ τοῦ ἔργου. Ὁμολογοῦμεν ὁμοῦ δημοσίως, ὅτι βαρέως τοῦτο φέρομεν πάντοτε καὶ τῇ καρδίᾳ τιτρωσόμεθα, βλέποντες, ἀπ' ἐνὸς μὲν τοὺς χριστιανοὺς ἡμῶν στενοχωρουμένους καὶ πάσχοντας, ἀπ' ἑτέρου δὲ τὸν περικαλλὴ καὶ μεγαλοπρεπῆ ναόν, τὸν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀνεγειρόμενον, τὸ μοναδικὸν ἄλλως τε κατὰ τε τὴν κομψότητα καὶ τὸ Βυζαντινὸν αὐτοῦ σχέδιον καθ' ἀπάσαν τὴν Μ. Ἀσίαν, οὕτως ἡμιτελῆ καὶ ἄστεγον κείμενον. Ἀλλ' ἐπερατώθη οὗτος μετ' οὐ πολλῷ τελείως καὶ διεκοσμήθη δεόντως πρεσβεῖας τοῦ πολιοῦχου ἡμῶν Ὁσίου Ἰωάννου, διὰ τῶν γενναίων συνδρομῶν τῶν ἀπανταχοῦ μὲν φιλεσεβῶν, οὐχ ἥττον δὲ τῶ ὁμογενῶν τοῦ ἁγίου Ρώσων χριστιανῶν, πρὸς δόξαν μὲν τοῦ ἐν Τριᾷ Θεοῦ ἡμῶν, τιμὴν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, χάραν δὲ καὶ ἀγαλλίαςιν ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τῆς κομποπόλεως.

οιθμῶν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπιδαφιλευθεῖσαν ἐσχάτως μεγάλην εὐεργεσίαν, λέγει μετὰ γεροντικῆς σοβαρότητος, ὅτι, «τὰ ἐμὰ τέκνα ἅμα τῇ γενήσει αὐτῶν μετ' ὀλίγον ἀπέθνησκον καὶ δὲν ἐφθάνον εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, ὅπως εὐφράνωσι τοὺς γονεῖς αὐτῶν. Ἡ δυστυχὴς αὐτῶν μήτηρ, ἐν τῇ πανταχόθεν ἀπελπισίᾳ αὐτῆς, κατέφυγεν ἐν ἀγνοίᾳ μου εἰς τὸ λείψανον τοῦ αἰχμαλώτου Ἰωάννου καὶ προσφέρουσα κηρὺν καὶ ἕτερα δῶρα τῷ κανδηλάπῃ τῆς Ἐκκλησίας σας, παρεκάλει δ' αὐτοῦ τὸν Ἰωάννην, ὅπως χαρίσῃ αὐτῇ παιδίον, τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἀποθάνῃ πολλὰ μικρόν, ἀλλὰ νὰ ἴδωσιν αὐτὸ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἐν ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ. Ὑπέσχετο δὲ συγχρόνως ὅτι, ἐὰν ὁ Ἰωάννης εἰσακούσας τῆς δεήσεώς της χαρίσῃ αὐτῇ τέκνον, θὰ ὀνομάσῃ αὐτὸ τέκνον Ἰωάννου. Τῷ ὄντι δέ, εἰσῆκουσεν ὁ Δίκαιος αἰχμάλωτος τῆς θερμῆς παρακλήσεως τῆς γυναικός μου καὶ ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ Θεὸς παιδίον ἀρσενικόν, ὅπερ, ὡς γνωρίζεται ὀνομάσαμεν οὕτω «Κιολὲ Γιουβάν ὀγλοῦ», ἥτοι ὁ υἱὸς τοῦ αἰχμαλώτου Ἰωάννου (1). Ἐξῆς δέ, εὐχαῖς αὐτοῦ, μέχρι τινὸς καὶ ἐξηκολούθει σπουδάζων ἐν τῷ σχολείῳ».

Πολλὰ δὲ ἕτερα θαύματα ἐγένοντο καὶ γίνονται καθ' ἑκάστην παρὰ τῇ σοφῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου· ἥτοι, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, χυλοὶ περιπατοῦσι, πονηρὰ πνεύματα ἐκδιώκονται καὶ ἕτερα ἰάματα ἐνεργοῦνται τοῖς μετὰ θερμῆς πίστεως καὶ εὐλαβείας ταύτῃ προσερχομένοις· οὐ μόνον δὲ Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς, ἀλλὰ καὶ ἑτεροδόξοις, Ἀρμενίοις δηλ. καὶ Διαμαρτυρομένοις, οὐχ' ἦντο δὲ καὶ Ὀθωμανοῖς (1), ἅτινα διὰ βραχυλογίαν παραλείπομεν. Καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ὁμῶς τούτων, τῶν ἐνταῦθα ἐξιστορηθέν

(1) Τὸ εἰρημένον παιδίον, ἐν τε τῷ σχολείῳ καὶ τῇ οἰκογενείᾳ αὐτῶν, ἦτο δακτυλοδεικτούμενον, καὶ τοῖς πᾶσι γνωστόν, ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομα «Κιολὲ Γιουβάν ὀγλοῦ». Ἐὰν δὲ τις ἀγνοῶν τοῦτο ἤθελεν ἐρωτήσει τοὺς συμμαθητὰς αὐτοῦ ἢ τοὺς οἰκείους, ποῖος εἶναι ὁ ἐν λόγῳ παῖς; αὐτὸς ἐν πρώτοις ἀποκρίνεται μετὰ χαρᾶς, ἅμα δὲ καὶ παιδικῆς καυχήσεως κρούων τὸ μικρὸν στηθὸς του, ὅτι «αὐτὸς ἐγὼ εἰμι ὁ υἱὸς τοῦ Κιολὲ Γιουβάν».

(1) Εἰς ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶναι γνωστὸς οὐχὶ μόνον μετὰ τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ὀθωμανῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κιολὲ Γιουβάν», ἥτοι ὁ αἰχμάλωτος Ἰωάννης. Πολλοὶ δὲ δαιμονισμένοι θεραπεύονται ἀπέναντι τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου, ἐν οἷς καὶ κράζουσιν. «Κιολὲ γιάκμα μπηζί»· ἥτοι, αἰχμάλωτε μὴ καίης ἡμᾶς. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῆς ἑαυτοῦ μνήμης, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῆς Διακαινησίμου, καὶ ἐν καιρῷ γενικῆς τιнос δυστυχίας, λαμβάνοντες οἱ Ἱερεῖς τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου περιερχόμεθα ἀνά τὴν κωμόπολιν ἡμῶν, λιτανεύοντες μετ' ἀπάντων τῶν χριστιανῶν· καὶ οἱ μὲν ψάλλουσι τὰ ἀνήκοντα πρὸς τοῦτο τροπάρια, οἱ δὲ Ἱερεῖς ραντίζουν τὸν λαόν καὶ τὰς ὁδοὺς δι' ἁγίασμού, πρὸς παῦσιν παντὸς ἀνιάρου καὶ πάσης σθενείας.

των, δύναται πᾶς τις νὰ ἐννοήσῃ τὰ περὶ τῆς ἀγιότητος καὶ ὑψηλῆς χάριτος ἅμα δὲ καὶ τῆς πρὸς Θεὸν παρησιαίας τοῦ Ἁγίου τούτου νέου Ὁμολογητοῦ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως, Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, ὅστις, ὡς ἐδιηγῆθημεν γενναίως μὲν πρότερον ἠγωνίσθη κατὰ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ ἡμῶν, ἀνθρωποκτόνου Διαβόλου, ὁμολόγησε δὲ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ἐναντίον τοῦ ἀσεβοῦς αὐτοῦ κυρίου ἱπάρχου. Εἶτα δὲ ἐνασχέσας κατ' ἰδίαν, διὰ τῆς θαυμάσιου αὐτοῦ καὶ ὑψηλῆς πολιτείας, εὐηρέστησε τῷ Θεῷ. Καὶ δοξάσας οὕτω αὐτὸν ἐπὶ γῆς, ἀντιδοξάζεται νῦν παρ' αὐτοῦ, αἰωνίως μὲν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἐπὶ γῆς δὲ διὰ καθημερινῶν θαυμάτων καὶ ἐξιτισίων ἐνεργειῶν καὶ ἰάσεων.

Εἰς τοῦτον τὸν χαριτώνυμον Ἅγιον, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ἀνεπαύσατο ὄντως, ἅπανα ἡ Χριστιανικὴ τελειότης. Διότι, καθὼς καθεκάστην ἀναγιγνώσκομεν εἰς τὰς θείας Γραφάς, ἡ τελειότης ἐκάστου Χριστιανοῦ συνίσταται εἰς τὰ εὖ ταῦτα· πρῶτον μὲν ἵνα εὐχαρίστως δέχεται, ὅσα παρὰ τῆς Παντοδυνάμου θείας Προνοίας ἐπέρχονται αὐτῷ πανταχόθεν, πρὸς δοκιμασίαν, ἥτοι διάφοροι θλίψεις, ἀσθένειαι σωματικαί, στερήσεις ὑπαρχόντων, θάνατοι προσφιλῶν, ἀδικίαι πτωχεύσεις καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· δεύτερον δὲ· συν τῇ γενναίᾳ ὑπομονῇ τούτων, νὰ ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ τὸ καλόν, προσθέτων διαφόρους θεοφιλεῖς ἀγῶνας καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἥτοι θερμὰς προσευχάς, νηστείας, ἀγρυπνίας, χαμαικοιτίας, ἐξομολόγησιν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν κρυπτῶν λογισμῶν, συνεχῇ μετάληψιν τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, περιποίησιν πτωχῶν, φιλοξενίαν καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. Καὶ ἰδοὺ, ὅπου ταῦτα πάντα περιεῖχεν ἐν ἑαυτῷ οὗτος ὁ Ἅγιος· διότι, ὅχι μόνον ὑπέμεινεν ἀγογγύστως καὶ μετὰ μεγάλης γενναιοψυχίας, πανθ' ὅσα κατὰ καιρικὴν περίστασιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἐπῆλθον αὐτῷ δεινά, ἀλλὰ προσέθετο καὶ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἀγαθῆς προαιρέσεως, πλείστους ὅσους κόπους καὶ ἀγῶνος καὶ διαφόρους ἐπινοήσεις, καθὼς ἠκούσατε πρὸς κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς. Καὶ οὕτως ὑπομένων γενναίως τὰς ἐπιφοράς, ἀγωνιζόμενος δὲ καὶ κακοπαθὼν διὰ τὸς ἀρετὰς, ἠξιώθη ἐπὶ τέλους, τῆς μακαρίας λήξεως τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Τοῦτον λοιπόν, ἃς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἀδελφοί. Τοῦτον, ὡς παράδειγμα ζῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν διαπαντὸς ἔχοντες, οὐχὶ μόνον, ἃς ὑπομένωμεν μεγαλοψύχως, τὰς καθεκάστην ἡμέραν ἐπερχομένας ἡμῖν διαφόρους θλίψεις, εἴτε παρὰ τῶν κακοφρόνων καὶ διεστραμμένων ἀνθρώπων, εἴτε ὑπὸ τῆς διεφθαρμένης ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας φύσεως ἡμῶν εἴτε καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίας ἡμῶν προαιρέσεως, ἃς ἐκτελῶμεν προθύμως καὶ μετὰ χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως, πανθ' ὅσα παρὰ τῆς ἀγιωτάτης

ἡμῶν θρησκείας ἐπιβάλλονται ἡμῖν ἱερὰ καθήκοντα καὶ θεῖα ἐντάλματα. Πρὸ πάντων δέ, ὡς φυλάξωμεν τὴν θείαν παρακαταθήκην τῆς ἀωμότητος ἡμῶν πίστεως, τὴν ὁποίαν ἐκληροδότησαν ἡμῖν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, σῶον καὶ ἀδιαλώβητον, ὡς καὶ οὗτος ὁ παρ' ἡμῖν νῦν εὐφημούμενος ἀλλοδαπὸς Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, ὁ βλαστὸς τῆς Ρωσσίας ἐφύλαξεν ἀκεραίαν καὶ ὁμολόγησεν αὐτὴν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι ἐνώπιον τοῦ ἁσεβοῦς τυράννου. Μάλιστα δέ, καθὼς πρὸ τούτου, πλείστοι ἄλλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, θερμοὶ μὲν τῆς πίστεως πρόμαχοι, λαμπροὶ δὲ γόνοι τῆς σεμνῆς Καππαδοκίας, Μάρτυρες λέγω, Ἀσκηταί, καὶ θεῖοι Ἱεράρχαι. Οἵτινες οὐχὶ μόνον ἐνώπιον βασιλέων καὶ ἀπανθρώπων τυράννων στεντορεῖως τὴν πίστιν ὁμολόγησαν, ἀλλὰ καὶ διὰ βίου κατ' αὐτὴν πολιτευσάμενοι, καὶ δι' ἔργων ἀναφανέντες πρῶτιστα τῆς ἀρετῆς παραδείγματα, πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἔργῳ τε καὶ λόγῳ ὠφέλησαν καὶ τῷ παντεπόπῃ Θεῷ ἐπὶ τέλους εὐηρέστησαν. Διὰ τοῦτο, δίκαιον εἶχε περὶ τούτων ν' ἀναφωνῇ ἅφ' ὑψηλοῦ βήματος καὶ ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγων· «Τῶν Καππαδοκῶν, οὐδὲν οὕτως ἴδιον, ὡς τὸ τῆς πίστεως ἀρραγές, καὶ τὸ πρὸς τὴν Τριάδα πιστὸν καὶ γνήσιον παρ' οἷς καὶ τὸ ἠνωσθαι καὶ τὸ ἰσχύειν αὐτοῦς» (1).

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς ταπεινοὶ ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν ἐνδόξων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπάρχοντες, ὡς μιμηθῶμεν αὐτοὺς κατὰ δύναμιν, ἂν οὐχὶ εἰς τὰς ἄλλας μεγάλας αὐτῶν ἀρετάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θερμὴν πρὸς Θεὸν πίστιν καὶ εὐλάβειαν, καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν. Καὶ οὕτω θειρέστως πολιτευόμενοι, ὡς εἰμεθα βέθαιοι, ὅτι ὅχι μόνον θέλομεν διάγει ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ ζωῇ, εἰρηνικοὶ καὶ μακάριοι, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, διὰ πρεσβειῶν ἐκείνων τῶν μεγάλων Ἀγίων καὶ οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, καὶ τῆς Παναχαράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἅμα δὲ καὶ τοῦ νῦν παρ' ἡμῶν ἑορταζομένου Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ὁμολογητοῦ, θέλομεν ἀξιοθῆ τῆς Οὐρανίου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἔνθα ἐδρεύει τὸ φῶς, τὸ ἀνέσπερον, ἡ ἀνεκλάλητος χαρὰ, ἡ ἡδονὴ ἡ ἀνέκφραστος, καὶ ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν (2).

(1) Λόγ. Κ' σελ. 329.

(2) Αἴτια ὅλων ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως ἡμῶν δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν τὴν ἐν τέλει τοῦ παρόντος βιβλίου προσθήκην καὶ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου, ὃν θέλομεν ἐκδώσει προσεχῶς ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Ψαλλομένη κατὰ τὴν 27ην Μαΐου.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους ΣΤ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ηστράψεν ὡς Ἥλιος, ἡ θεία μνήμη σου σήμερον, τοὺς πιστοὺς κατ' ἐκτελέουσα, θεαῖς φρυκτωρίαις, μάκαρ Ἰωάννη, καὶ παθημάτων τὴν ἀγλύν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα, διό σε μακαρίζομεν καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς ὑπέρμαχον ἄσειστον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Αγγελος ἐπίγειος, οἷα περ ἄλλος ἐβίωσας, ἐγκρατεῖα τὸ σῶμά σου, μαράνας θεόσοφες, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, στάσει παννύχους, μνήμην θανάτου ἐμποιῶν, τὰ θεῖα πάτερ ἐπαξιούμενος, μυστήρια καθ' ἕκαστον, Σάββατον(ὅθεν προσήγαγες σεαυτὸν καλλιέρημα, τῷ τῶν ὄλων δεσπότην).

Πάντας τοὺς τιμῶντάς σου, τὴν θείαν μνήμην καὶ ἔνδοξον, Ἰωάννη μακάριε, φύλαττε πρεσβείαις σου, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, τοῦτον ἱκετεύων, ἀπὸ κινδύνων καὶ παθῶν, ἡμᾶς καὶ ἀγινάκτησιν, αὐτοῦ νῦν ἀπομάκρυνον, τὴν καθ' ἡμῶν Πάτερ Ὅσιε, ὅπως πᾶσι κηρύττωμεν, τὴν θερμὴν προστασίαν σου.

Ἀτρεα ἡχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ολην ἀποθέμενος, τὴν τῶν παθῶν ἀλογίαν, καὶ σάρκα τῷ πνεύματι, ὑποτάξας γέγονας, σκευὰς ἔνθεον, Μοναστῶν ἔρεισμα, Ἀσκητῶν σέμνωμα, τῶν Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα καὶ νῦν τὸ ἄρρητον, κάλλος ἐποπτεύων τοῦ Κτίστου σου, τρυφᾷς ἀεὶ τῆς πόλεως τῆς ἐπουρανίου ἐν

Πνεύματι. Ὅθεν συνελθόντες, ἁσμάτων σου τὴν μνήμην ἐν ᾧδαίς, νῦν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν, Ἰωάννη Ὅσιε.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον, ἰὼν Προκοπέων ἡ πόλις, εὖμοιρεῖ σε Ὅσιε, φαιναῖς αὐγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν, ἥ καὶ νῦν βράβευσον, καὶ αὐτὴν ἔμπλησον, τῆς εἰρήνης θεῖα τρόπαια, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν, τῶν μὴ φαινομένων κατάργησον, πρεσβείαις σου πανένδοξε, καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλήσον τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ἀνυμνούτων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τὸ πανέντιμον, σκήνος τηθησαύριται τοῦ τρισμάκρου, ᾧ τερπνοῖς ἅσμασι, καὶ φαιδραῖς λάρψαισι, λιτανεύοντες βοήσωμεν· πρόφθασον Ὁ Ἅγιε, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις, ἐλέησον, καὶ κλύδωνος ἐξάρπασον, καὶ τῆς καταγίδος τῶν θλίψεων, ὅπως Ἰωάννη, λειψάνων σου τὴν θήκην ἐν χαρᾷ καὶ παρρησίᾳ δοξάζωμεν, χάρις τὴν βρύουσαν.

Δόξα, ἥχος πλ. β'.

Σήμερον τῷ πανυψίστῳ Θεῷ αἶνος ἐκ χαϊκῶν χειλέων προσάδειται. Ἐλαμψε γὰρ ὡς Ἥλιος παιδρὸς τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν μνήμη ἡ πανένδοξος. Οὗτος γὰρ ὁ ἀείμνηστος τὸ καρτερικὸν τοῦ πολυάθλου Ἰὼβ μιμησάμενος ἀκλόνητος ἴστατο ἐν αἰς ὑπέπεσε κακοῦχίαις· αἰχμάλωτος δὲ ὢν, τὸν τῆς αἰχμαλωσίας πρωταίτιον, τὸν μισάνθρωπον ἐχθρὸν κατήσχυνεν. Ὅθεν χοροστασίαι τῶν πιστῶν συνελθόντες, οὕτω βοήσωμεν· Πότερ ἀγαθὲ, ὁ ἐν οὐρανοῖς, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἱκεσίαις τοῦ σοῦ Ὁσίου, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, ἡ τὸ δογματικὸν Θεοτοκίον.
Εἰσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθιᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὕψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπειράσεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρισμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψωσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνει δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν συνεκπολεμήσει δ' αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεναυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἔτων μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίας ἀκηλίδωτος· εὐάρεσιος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη, μία κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἡ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φανλόγητος ἁμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτήν.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, πόλις ἡ Προκοπέων, ἀγάλλου καὶ χόρευε, πιστεῖ λαμπροφροῦσα, Ἰωάννην τὸν τῆς Ρωσσίας γόνον, κόλποις σου κατέχουσα, ὡς θησαυρὸν ἀπόλαυε τῶν θαυμάτων αὐτοῦ τὰς ἰάσεις καθορῶσα, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι βόησον· Φιλάνθρωπε Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Ἡ τῶν τιμίων σου λειψάνων θεία λάρναξ ἰάματα πηγάζει τοῖς πιστοῖς, χαριτώνυμε Ὅσιε Πάτερ· καὶ ἡ ἀγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα, ἀξίως ἐπαγάζεται· ἔχων οὖν πρὸς Κύριον σοφὴ τὴν παρηρσίαν, καὶ σὺν τοῖς Ὅσις χορεύων ἐν οὐρανοῖς, ἰκέτευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ἦχος γ'.

Ἀπας τῶν συναθροισθέντων δῆμος ἱερός, ἐπὶ τῇ τοῦ Ὁσίου μνήμῃ τῇ φαιδρᾷ ὁμοφώνως συγχάρητε κράζοντες· Χαίροις, τὸ τῆς Ρωσσίας καλλιστον θρέμμα, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ σεμνολόγημα· Χαίροις, ὁ δυσήνιον σόρκα, καθυποτάξας τῷ πνεύματι, καὶ τὰς ὁρμὰς ἀμβλύνας τῶν παθῶν, τῇ ροῇ τῶν δακρύων σου, ὦ Ἰωάννη· Χαίροις, τὸ ἡμέρον καύχημα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν τὸ ἀγαλλίαμα.

Ἦχος δ'.

Φερωνύμως ἡ κλῆσις σου γέγονε χαριτώνυμος, Ὅσιε Πάτερ· ὡς γὰρ ὁ θεῖος Βαπτιστής, μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἔχαριτώθη, καὶ παρὰ Χριστοῦ σαφῶς ἐμαρτυρήθη, οὕτω καὶ σὺ ὁ δμώνυμος αὐτοῦ καὶ μιμητής, μεταξὺ τοῦ ματαιόφρονος λαοῦ, χάριν οὐρανόθεν εἴληφας, τῇ θεαρέστῳ πολιτείᾳ σου, ὦ Ἰωάννη· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων, τὴν ἀγίαν σου σοφὴ πανήγυριν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Χαρμοσύνης σήμερον Θεῷ, ἡ τῶν Προκοπέων πόλις σκιρτῶσα βόησον. Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν τῶν ἐνθάδε· Ἰδοὺ γὰρ ὁ τῆς Ρωσσίας θεῖος γόνος, καὶ τὸ τῶν Ὁσίων μέγα κειμήλιον, Ἰωάννης ὁ ὄντως χαριτώνυμος, τὴν πορείαν πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐποίησατο, καταλιπὼν μοι σεμνολόγημα, τὸ αὐτοῦ ἁγίου σκῆνος. Δεῦρο δὴ μοι ἅπαν τὸ σύστημα τῶν Ὁρθοδόξων ἐφορτάσωμεν αὐτοῦ τὴν θεϊαν μνήμην, ἵνα καὶ τῆς αὐτοῦ κοινωνήσωμεν χάριτος· τοῦ πρεσβεύοντος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, εἰ δὲ μή. Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὰ Ἀπόστοlica· στιχ. προσόμοια.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροί, δεῖτε τῶν Ὁσίων οἱ δῆμοι, κλεινὴ Ἀντώνιε, θεῖε τε Εὐθύμιε, Σάββα Ἀρσένιε, Συμεὼν καὶ Ἀλύπιε, θεῖοι στυλῖται, δεῦτε ὑποδέξασθε τὸν τῆς Ρωσσίας βλαστόν, θεῖον Ἰωάννην τὸν ὄντως, μιμητὴν ὑμῶν τε καὶ μύστην, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ὁμοῦ πρεσβεύσατε.

Στίχος, Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ἐένος καὶ αἰχμάλωτος ἀχθεῖς, ταῖς Ἀγυρηνῶν χερσὶ Πάτερ, ξένην ἐβίωσας, πολιτείαν ἐνδοξε οἰκήσας σταύλῳ τινι, ὡς Ἰώβ ἄλλος Ὅσιε, ὁ ἐπὶ κοπρίας, στένων καὶ θλιβόμενος, καὶ ἀειρρόνους κρονονούς, χέων θερμοτάτων δακρύων ἐφθασας πρὸς ὃν δ' ἐπεπόθεις, Ἰωάννη ὄντως χαριτώνυμε.

Στίχος. Καυχῶσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ.

Ἐχων παρηρσίαν πρὸς Θεόν, πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν σεπτὴν ἐφορτὴν, Ἰωάννη Ὅσιε, θερμῶς παράστηθι, τῶν κινδύνων ρυόμενος, ποθῶν ἀπολλάτιων, πάσης περιστάσεως δεινῶν λυτροσύμενος, νύμων τε ψυχῶν σωτηρίαν, θείους σου ἐντεῦξαις ὅπως, ἐν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις σὲ γεραίρωμεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ τῷ Ὑψίστῳ, τὸ προφητικόν, φησί, λόγιον. Ὁ γὰρ δίκαιος ἐν πᾶσιν Ἰωάννης, εἰ καὶ εἰς ἁλλοδαπὴν μετέχθη χθόνα, καὶ ὑπὸ βαρβάρων ἐσλήθη, καὶ αἰχμάλωτος εἰς χεῖρας τούτων παρεδόθη τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείᾳ μνήμης, καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκτίσατο σύνοικον. Διὸ καὶ ζῇ, ἀποθανών, εἰς τοὺς αἰῶνας, μετὰ τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ὁσίων πάντων μεθ' ὧν πρεσβεύει ὅπερ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίαν.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις· Τρισάγιον.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς Οὐρανίους Μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλώβητον, τὸ Σκῆνός σου Ὅσιε. Σὺ γὰρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς αἰχμάλωτος ἦχθης, ἐνθα καὶ ὤκειώθης, τῷ Χριστῷ, Ἰωάννη. Αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ἔτερον.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ρωσσία σου καυχᾶται τῶν σπαργάνων ἡ πάτριος, καὶ ἡ Ἀσιάτις γῆ χαίρει, τῷ ἀγίῳ λειψάνῳ σου· ἐν ἧ ὡς αἰχμάλωτος ἀχθεῖς, ὑπέστης δεινῶν ἐπιφορὰς· καὶ βιώσας ἐν ἀσκήσει, μύστης Θεοῦ γεγένησαι ὦ Ἰωάννη· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· Δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι· Δόξα τῷ σὲ προστάτην κραταιὸν ἡμῶν δωρήσαντι.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἡ Θεοτοκίαν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α'. στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Οσίων ὁ χορός, τὴν σὴν μνήμην θεόφρον, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, Ἰωάννη τιμῶσι· προσθήκη γὰρ ἐδέξαντο, σοῦ τὸ πνεῦμα μακάριε· ὅθεν σήμερον, καὶ ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, μεγαλύνει σε, δοξολογοῦσα ἐνθέως, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Μετά τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Πάθῃ τοῦ σώματος, θεομακάριστε, Πάτερ ἐξήρανας, δακρύων ρευσμασι, καὶ τῶν θαυμάτων ποταμούς, ἀνέβλυσας Ἰωάννη. Ὅθεν προσερχόμενοι, τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, χάριν τε καὶ ἔλεος, προφανῶς ἄρυσ· μεθ'· τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀξίως, καὶ τὸν δοξάζοντά σε Κύριον.

Δόξα, ἕτερον ὁμοιον.

Ὅλον ἐκόσμησας, μάκαρ τὸν βίον σου, καὶ ὑπερκόσμιος, ὅλος σὺ γέγονας, καθάπερ ἄσαρκος σαρκί, καὶ ἄνθρωπος οὐρανόφρων. Ὅθεν ἱκεσίας σου, Ἰωάννη μακάριε, κόσμησον καὶ κάθαρον, ἐκ τοῦ ρύπου τῶν ἔργων μου, τὸν πίστει τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μεγαλύναντα.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Μετά τὸν Πολυέλειον. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ἐπὶ ὧμων τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀναλαβόντα καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους, ἀσκητικοῖς ἀγῶσι καὶ παλαισίμασιν, ἐπακολουθήσαντα, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, Ἰωάννην ἅπαντες, τὸν θεόφρονα ὄντως, ὃν ἡ Ρωσσία ἤνθησε καλῶς, καὶ ἡ Ἀσία ἐγνώρισεν Ὅσιον.

Δόξα, ἕτερον ὁμοιον.

Ὁ βιωτεύσας θαυμαστῶς καὶ ὁσίως, ἐπὶ τὴν πόλιν ὡς εἰς τόπους ἐρήμους, αἰχμαλωσία καίτοι κρατυνόμενος, εἶχες ὁδηγοῦσάν σε, τὴν Παρθένον Μαρίαν, εἶχες συμμαχοῦντά σοι, τὸν θεάρεστον βίον, ὃ Ἰωάννη μέγιστε φωστήρ, τῆς Ἐκκλησίας νεόδμητον φρούριον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰτα τό· Ἐκ νεότητός μου. Τὸ προκείμεν. Τίμιος

ἐναντίον Κυρίου. Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλ. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς·

ὁ Ν'. Δόξα, Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου,

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Ἡ θεία λάρναξ τῶν λειψάνων σου, Ἰωάννη Πάτερ, Ὅσιε, ἱάματα πηγάζει τοῖς πιστοῖς· καὶ ἡ ἁγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα, ἐπαξίως ἀγάλλεται. Ἐχων οὖν πρὸς Κύριον τὴν παρρησίαν αὐτὸν ἰκέτευσεν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰτα τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου·

Κύριε ἐλέησον ΙΒ'. Καὶ οἱ Κανόνες. Ὁ τῆς Ἑορτῆς,

καὶ τοῦ Ἀγίου. Εἰ δὲ τύχοι ἐκτὸς τοῦ Πεντηκοσταρίου,

ὁ παρὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ζ'.

Καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς ζ'.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου·

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διελόντι θάλασσαν,
» καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δε-
» δόξασται. (δις)

Ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀπαθείας κηύσασα, τραυματισθέντα πάθει, Κόρη θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με μόνη, θεοχαρίτωτε.

Επὶ τὴν σὴν, νῦν καταφεύγω χρηστότητα, παρθενομήτορ Ἀχραντε, ρῦσαι τὸν δοῦλόν σου, ψυχικῶν νοσημάτων, παθῶν τε ψυχοφθόρων, τοῦ αἰωνίου πυρός.

Σὲ στηριγμόν, καὶ προστασίαν πλουτίσαντες, οἱ Θεοτόκον Πάναγνε, ὁμολογοῦντές σε τρικυμiais τοῦ βίου καὶ πειρασμῶν παντοίων διασωζόμεθα.

Ἡ τῶν πιστῶν καταφυγὴ Ἀειπάρθενε, ἡ κραταῖα βοήθεια τῶν προστρεχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ βλάβης ἐναντίας, ἡμᾶς διάσωσον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Ἦχος καὶ Εἰρμός, ὁ αὐτός.

Ὑμνοῖς τὴν σὴν, φαινοτάτην πανήγυριν, ἀνευφημεῖν δομήσαντι, πῶς μοι κατάπεμψον, παρεστὼς στεφηφόρος, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου μακαριώτατε.

Μέλῃ σοφέ. νεκρώσας πάντα τοῦ σώματος, ἐν τῇ καρδίᾳ ἐσχῆκας, Χριστὸν νεκρώσαντα, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, καὶ τὴν βροτείαν φύσιν ἀπολυτρῶσαντα.

Νόμον Χριστοῦ ἐμμελετήσας θεσπέσιε, δένδρον ζωῆς, κατάκαρπον, ἀρεταῖς δέδειξαι, προβαλλόμενος χάριν τῶν θείων ἰαμάτων, τοῖς σὲ δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεόν, σὲ βοηθὸν ἀκαταίσχυτον, καὶ προστασίαν ἄμαχον, καὶ ἀντιλήπτορα καὶ φρουρὸν καὶ μεσίτην Παρθέने κεκτημένοι, κρᾶζω σοὶ σῶσόν με.

Καταβασίαι, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς

ἢ, Ἄνοιξω τὸ στόμα μου.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ
» τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ὑμνούν-
» των σε. (δις)

Χρυσὸν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ στάμνον τοῦ μάννα, καὶ θείον ὄρος, καὶ παλάτιον τεργνότερον, τοῦ Θεοῦ σε Παρθέने ὀνομάζομεν.

Ναὸς καὶ ἱερὸν κατοικητήριον, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα Θεοτόκε, τῶν πταισμάτων ἱλαστήριον, Παναγία γενοῦ μοι, Ἀειπάρθενε.

Οὐ σθένει τῶν ἐμῶν κακῶν τὴν ἄβυσσον, ἀνθρώπου ἐκφράσαι γλῶσ-
σα Παρθέने, ὑπὲρ μέτρον γὰρ ἠνόμησα, ἀλλ' ὡς μήτηρ ἔλεους, σύ με οἴκτειρον.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Εξέλαμψεν ὁ βίος σου Ὅσιε, ὀλοαμπῆς ὡς ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ, ταῖς εὐχαῖς σου οὖν διάσωσον, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, σὲ γεραίροντας.

Ιάσεις ἐνεργῶν πάτερ Ὅσιε, καὶ δαιμόνων διαλύων τὴν πλάνην, σω-
τηρίας πᾶσιν αἷτιος, τοῖς πλουτοῦσι, καὶ προστάτης γέγονας.

Νυσταγμὸν βλεφάρων ἀπώσάμενος, τὰς ἀτάκτους ἐκοίμησας Ἰωάννη, δυστηνίου ὁρμᾶς σώματος, ταῖς πρὸς Θεὸν παννύχοις ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Σαλεύθητι ψυχὴ καρδίᾳ πείσθητι, καὶ ὅλον δονήθητί μου τὸ σῶμα, ἐπιτάφιον θρηνήσωμεν, τὴν Μητέρα Θεοῦ, καθικετεύοντες.

Καταβασία. Αἰτησις, καὶ τὰ Καθίσματα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Αγνείας τοῖς ἀνθραξι, προκαθαρθεὶς τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα ἐστόμωσας, πρὸς ἀπαθείας ἰσχύν, Ἰωάννη μακάριε. Ὅθεν καὶ τῶν λειψάνων, ἢ αἰδέσιμος λάρναξ, νόσους ἀποδιώκει, καὶ φωτίζει τοὺς πίστει, ζεῖ προσερχομένους σοι, καὶ εὐφημοῦντάς σε,

Δόξα, ἕτερον ὁμοιον

Ασίας ἀγλάισμα, ὁ τῆς Ρωσσίας βλαστός, ἀσκήσει καθέστηκεν, ὁ Ἰω-
άννης φημί, Θεοῦ ὡς εὐάρεστος. Οὗτος οὐκ ἐπορεύθη, ἐν βουλή
τῶν ἀπίστων, εἰ καὶ ἡχμαλωτίσθη, ὑπ' αὐτῶν ὁ θεόφρων, ἀλλ' ἔστη ἐν
τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, μέχρι τοῦ ζῆν ὁ χαριτώννυμος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας καὶ ἐδόξασά σε,
» μόνε φιλάνθρωπε. (δις)

Σὲ Παρθέने κεκτήμεθα, Χριστιανοὶ βοήθειαν καὶ σκέπην, χαλεπῶν
κινδύνων, ἡμᾶς ἐξαιρουσαν.

Απειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου δεξαμένη, πειρα-
σμῶν καὶ θλίψεων, πάντας λύτρωσαι.

Απροσμάχητον τεῖχός σε, καὶ κραταιὰν ἐλπίδα Θεοτόκε, οἱ πιστοὶ κε-
κτήμεθα, ἐν θλίψεσιν.

Τὴν πρεσβείαν σου Δέσποινα, ὡς ἀσφαλὴ κρηπίδα κεκτημένοι, τῶν
ποικίλων θλίψεων, ἐκλυτρούμεθα.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Σεαυτὸν κατεκάλλυνας, σαρκὸς νεκρώσας τὸ φρόνημα, διὰ καὶ πρὸς
τὰ Οὐράνια ἐχώρησας.

Εμὴ μῆσω θεσπέσιε, τὸν κείμενον Ἰωβ ἐπὶ κοπρίας, κατοικίαν ἔχων,
σοφὲ τὸ ἱπποστάσιον.

Τῶν παθῶν τὰ ὀρμήματα, σοφῶς ἡχμαλώτισας Ἰωάννη, τοῖς Ἀγα-
ρηνοῖς γενόμενος αἰχμάλωτος.

Θεοτοκίον.

Καταλάμπρινον Ἀχραντε, τὴν ζοφερὰν ψυχὴν μου τῷ φωτί σου, ἡ
τὸ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἐνυπόστατον.

Καταβασία.

Ῥδὴ ε'. Εἰρμός.

» **Ο** φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία τῶν ἀπεγνωσμέ-
» νων Χριστὲ Σωτήρ μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, Βασιλεῦ τῆς εἰρή-
» νης, φωτισόν με τῇ ἐπιλάμψει σου ἄλλον γὰς ἐκτός σου, Θεὸν οὐκ
» ἐπίσταμαι. (δις)

Τὸ ἀληθῶς, ἀλατόμητον ὄρος, τὴν κεκλεισμένην πύλην, καὶ πηγὴν
τὴν ἐσφραγισμένην, τὸν πανευώδη καὶ θεόφυτον κῆπον, τὸν λει-
μῶνα τὸν ἐξανθήσαντα, ἄνθος ἀφθαρσίας, ὑμνοῦμέν σε Δέσποινα.

Νενηστευκώς, ἀρετῆς ἀπάσης ἐνεφορήθην, ἀπηγορευμένης τροφῆς εἰς κόρον, καὶ νῦν λιμώττω σωτηρίου τραπέζης, μετανοίας μὲ ἄρτω στήριξον, ἄρτον ἢ τὸν θεῖον βαστάσασα τράπεζα.

Τὸ φοβερόν, ἐνθυμούμενος βῆμα τὸ τοῦ Υἱοῦ σου, τρέμω τὰ δεινά μου γιγνώσκων, ἔργα θεογεννήτορ, ὑπερβαίνοντα πλήθους ἀμετρία, ψάμμον παράλιον, καὶ τὸν τῶν ἀστέρων, χορὸν τὸν ἀμέτρητον.

Τῆς σῆς ἐκτός, βοηθείας Παρθένε καὶ συνεργείας, μάταιος ὁ πόνος κενὸς ὁ κόπος, ὁ τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἰδρὼς καὶ ὁ μόχθος, καὶ ὁ σύμ-
πας ἀγών· ὅθεν μοι σωθῆναι, ποθοῦντι συνέργησον.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Ο φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, λάμψον μοι αἴγλην θεαίαις τοῦ Ὁσίου σου ἱκεσίαις, λύσον τὰ νέφη τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, ὁμβρι-
σὸν μοι ρεῖθρα ἀφέσεως· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Λύμης παθῶν, ἐκκαθάρας τὸ ὄμμα τῆς διανοίας, Πάτερ Ἰωάννη δι-
ἐγκρατείας, θεῖα ἐντεύξει διανοῖται καὶ ἡμῶν, πηρωθείσας τὰς κό-
ρας σπεῦσον, ὅπως θεαρέστως, ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ βιώσωμεν.

Μέγα ἐν σοί, καὶ ἑξαίσιον θαῦμα δοῖται Πάτερ· πῶς μετὰ κηδείαν
ὄντως χρονίαν, διατηρεῖται ἀδιάφθορον, μάκαρ σοῦ τὸ σῶμα, ἐν
τάφῳ κείμενον! ἄλλ' οὕτω δοξάζει, τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας Κύριος.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικός, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων
ἐν τῇ γαστρί σου, παρθενομῆτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀν-
θρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικόν, τῆς μιᾶς Κυριότητος.

Καταβασία.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰμός.

» **Ε**ν ἄβυσσῳ πταισμάτων καλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγ-
» χνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνά-
» γαγε. (δὶς)

Επὶ σὲ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, τὰς τῆς σωτηρίας μου Κόρη πανύμνη-
τε, σὺ πρὸς ζωὴν ὁδήγησάν, τὴν ψυχὴν μου χωροῦσαν εἰς θάνατον.

Τὴν πολλὴν μου γιγνώσεις ἀσθένειαν, καὶ τὴν ραθυμίαν ἐπίστασαι
Δέσποινα, ὡς οἶδας αὐτὴ σῶσόν με, καὶ ὡς θέλεις γεέννης με λύ-
τρωσαι.

Οτὸ πᾶν οὐσιώσας βουλήματι, Λόγος συναΐδιος καὶ ὁμοούσιος, Πα-
τρὶ καὶ θεῷ Πνεύματι, ἐκ Παρθένου φορεῖ τὴν οὐσίαν μου.

Εν πελάγει τοῦ βίου νηρόμενον, ζάλη καὶ παθῶν τρικυμία δονοῦσί
με, παῦσον τὸν σάλον Ἀχραντε, καὶ τὸν ἄστατον πράϊνον τάραχον.

Τοῦ Ἁγίου· ὁ αὐτός.

Ως πολύτιμος ὄλβος κρυπτόμενος, Πάτερ εὐσεβέσιν ἐφάνης ὁράματι,
καὶ δαδουχεῖς ἐν θαύμασι, καὶ βραβεύεις λάσεις τοῖς δούλοις σου.

Ωσπερ φοῖνιξ ἀνθήσας ἀνέτειλας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ χαριτώ-
νυμε, τῇ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατενφραίνων πιστῶν τὰ πληρώ-
ματα.

Ιερῶς σου τὸν βίον διήγνησας, καὶ μετὰ Ὁσίων ὁσίως ἐσκήνωσας, ὑπὲρ
ἡμῶν δεόμενος, τῶν πιστῶς Ἰωάννη τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀμέτρου πορώσεως ρῦσαι με, τὸν κεκρατημένον πολλοῖς πλημμε-
λήμασι, Θεοκῆτορ Δέσποινα, καὶ χειρὸς με δαιμόνων ἐξάρπασον.

Καταβασία.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὅσιε Πάτερ, ἡ ἁγία σήμερον, ἐπέστη
μνήμη τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν κατενφραίνουσα, ᾧ Ἰωάννη τῶν
πίστει τιμώντων σε.

Ὁ Οἶκος.

Πῶς ἐπαινέσω τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὁ τάλας, Ὅσιε Πάτερ; τῶν δακρύων
δέ, πῶς τὸ πέλαγος ἐξερεύσομαι; Σὺ γὰρ τῷ βίῳ ἐνδιαπρέπων,
τῶν Ἀγγέλων κατέλαβες χορείαν, τὰ πάθη ἐγκρατεῖα νεκρώσας σοφέ,
καὶ σάρκα δουλαγωγήσας καθυπέταξας τῷ πνεύματι, καὶ τὸν τοῦ σκό-
τους προτάτην κατήσχυνας. Διὸ καὶ νῦν, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότης παρι-
στάμενος, ᾧ Ἰωάννη· πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων σε.

Καὶ ἀναγινώσκεται ὁ Συναξαριστὴς τῆς ἡμέρας,
ἥτοι, τῆς 27ης τοῦ Μαΐου.

Εἶτα λέγομεν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμῃ τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ, ὅστις πω-
ληθεὶς εἰς τινα Ἀγαρηνὸν ὡς αἰχμάλωτος, καὶ παρ' αὐτοῦ, ἐν τῇ ἐν Μ.
Ἀσίᾳ κωμοπόλει τῆς Καππαδοκίας, Προκοπίῳ, ἀχθεῖς, καὶ ἀσκητικῶς
ἐκεῖ ἀγωνισάμενος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ· κατὰ τό, 1730.

» Πλήρης χαρίτων ὁ αἰχμάλωτος ὤφθη·
» Αἰχμαλωτίσας τοῦ σκότους τὸν προστάτην·

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰμός.

» **Ε**ἰκόνας χρυσεῆς, ἐν πεδίῳ δεηρᾷ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου παῖδες
» κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμ-

» βληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
» τέρων ἡμῶν. (δις)

Η μόνη ἑλπίς, καὶ βοήθεια πιστῶν Θεογεννήτορ, σπεῦσον βοήθει τοῖς
οἰκέταις σου, βυθιζομένοις τοῖς πάθεσι, καὶ ταῖς τῶν δαιμόνων
ἀπάταις, καὶ τρικυμίαις τῶν θλίψεων, καὶ καταφεύγουσιν εἰς σέ, ἐν πε-
ποιθήσει ψυχῆς.

Λιμὴν ἀσφαλῆς, προστασία φοβερὰ καὶ τεῖχος ἄρρηκτον, τοῖς ἐν ἀ-
νάγκαις κινδυνεύουσι, Θεοτόκε ὑπάρχουσα· ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν
σου πρεσβείαις, χειμαζομένους ἐκ θλίψεων, καὶ πολυτρόπων πειρασμῶν,
σῶζε τοὺς δούλους σου.

Πατρὶ συμφυῶς, τὸν νοούμενον Υἱόν, δυνάμει τοῦ Πνεύματος τοῦ
Παναγίου, ἐσωμάτωσας Θεοχαρίτωσε. Τοῦτον οὖν ἀπαύστως δυ-
σάπει, οἰκτειρῆσαι τοὺς μέλλοντας. Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κήσασα.

Παρθένε σεμνή, ἀπειρόγαμε Ἀγνή Εὐλογημένη, καταπιπτόντων ἐπα-
νόρθωσις, ἁμαρτανόντων ἢ λύτρωσις, σῶσόν με τὸν ἄσωτον σῶ-
σον, καὶ αἰωνίου κολάσεως, ἐξάρπασον ὡς συμπαθής, ἵνα δοξάζω σε.

Ωραῖαν στολήν, τῶν καμάτων ἰδρῶσι πεποικιλμένην, περιεβάλου ἀν-
ταμοιβήν, τῆς ἥς ὑπέστης γυμνώσεως, ἔχων ἐπὶ σοὶ τὸ σαρκίον,
καὶ κραυγάζων τῷ Πανιάνακτι· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Αγίων ψυχαί, τῶν Ὁσίων τε χορὸς καὶ ἡ ἀσώματος, τῶν Ἀγγέλων
τάξεις προσεδέξαντο, συγχορευτὴν σε Πατὴρ ἡμῶν· κακουχίαις γὰρ
πολλαῖς παλαίσας, μελωδεῖς ἀγαλλόμενος· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Νεώσας ψυχὴν, τῷ ἀρότρῳ προσευχῆς ὧ Ἰωάννη, καὶ κατασπεύρας
τὴν ἐγκράτειαν, στάχυν ἀγνεύας ἐθέρισας, ἢ συνδιαιτώμενος μά-
καρ, σὺν Ἀγγέλοις ἐκραυγάζεις· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εἰς σέ τὴν ἐμήν, ἀνεδέμην ἐκ ψυχῆς ἐλπίδα πᾶσαν, καὶ ἀτενίζω προσ-
δεχόμενος, τὴν θεῖαν ὄντως παράκλησιν πρόφθασον Ἀγνή Θεοτόκε,
καὶ χαρίτωσον τρίβον μοι, ὅπως ψάλλω πρὸς ὡρόν, τὸν τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Καταβασία.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ συγκαταβάντα,
» καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, ὡς
» Κύριον, καὶ ὑπεριψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (δις)

Ζῶσα ὑπάρχουσα πηγὴ, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀποτεκοῦσα, τὴν ψυ-
χὴν μου τακεῖσαν τῆς ἁμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε Θεοτόκε πότι-
σον, καὶ τῆς αἰωνίου, ἐξάρπασον φλογὸς με.

Νυγείς τῷ βέλει τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ψυχὴν ὀλοτελῶς ἐτραυματίσθην, καὶ
ἀνίατα πάσχω ἢ Σωτῆρα Χριστόν, ἀρρήτως τεκοῦσα Πανάμωμε,
ἴασαί με σῶσον, ἐλπίς μου ἡ βεβαία.

Νενεκρωμένον νοητῶς, ἐξ ἀμέτρων μου κακῶν ἀνάστησόν με Κόρη,
καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῇ σῇ, ἐκ πάσης ἀπάτης με λύτρωσαι, τῆς τοῦ ψυ-
χοφθόρου ἐχθροῦ, καὶ παλαμνιαίου.

Τῆς ἐκφοβούσης με ὀργῆς τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Ἀγνή με ρῦσαι,
καὶ ἐν ὥρᾳ τῆς δίκης ὡς παντοδύναμος, πρόφθασον ἐτοιμὴ βοή-
θεια, καὶ τῶν εὐδυνύμων, ἐρίφων λύτρωσαί με.

Τοῦ Ἀγίου· ὁ αὐτός.

Νῦν ἡ ἀξίνη τῶν πιστῶν, ἀπειλεῖ τὴν ἐκτομὴν ψυχὴ μου σπεῦσον, καὶ
παθὼν τὰς ἀκάνθας ἀποτεμοῦσα, καρπὸς ὠρίμους Κυρίᾳ προσά-
γαγε, τοῖς τοῦ Ἰωάννου, εὐχαῖς διασωθεῖσαι.

Η Ἰερά σου πρὸς Θεόν, ἐκδημία ἱερῶς ἐμεγαλύνθη, προπομπαῖς τῶν
Ὁσίων καὶ Ἀσωμάτων χοροῖς, ὧν ἔσχες ἐν γῇ τὸ πολίτευμα, βλά-
στημα, Ρωσσίας, ὧ Ἰωάννη μάκαρ.

Μυστηρίων τῶν ὑπερφυῶν, ἐν τῇ ἐξόδῳ μεταλαβεῖν σου θέλοντος,
προσέφερόθη σοι διὰ φόβον, ἐν μέσῳ μύλου, σῶμα, καὶ αἷμα τὸ
ζωοπάροχον, Χριστοῦ ὃν στερησάμενος ἐξαπέπτυς πρὸς Οὐράνια.

Θεοτοκίον.

Ο καθαρώτατος Ναὸς τοῦ Σωτῆρός μου Χριστοῦ καὶ Βασιλέως, ὁ πε-
ριδοξος Θρόνος ὁ ὑψηλὸς Οὐρανός, ὁ ὄντως ἄστυλος Παράδεισος,
ἀνοιξόν μοι πύλας, Δέσποινα παραδείσου,

Καταβασία.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ, ἤκοντα καινουργῇ-
» σαι τὸν Ἀδὰμ, βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρ-
» θένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρονῶνως ἐν
» ὕμνοις μεγαλύνομεν. (δις)

Υπεραγία Παρθένε, Ὑπεράμωμε Κόρη, Ὑπέραγνε Πανύμνητε Σε-
μνή, ἄρμα τοῦ Λόγου ὑπέρφωτον, τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, τὸ φῶς
μου καὶ πνοή μου καὶ ζωὴ, ὥσπερ εἶδος ὡς θέλεις, ἐλέησον καὶ σῶ-
σόν με.

Φιλανθρωπίας με θείας, καταξίωσον Κόρη, ἡ μόνη τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, σάρκα ἐκ σοῦ δανεισάμενον, ἀπορρήτως τεκοῦσα, καὶ λύτρωσαι μελλούσης με φλογός, καὶ κολάσεως πάσης, τὸν πόθῳ σε δοξαζόντα.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, τὴν πολλὰς σκοτισθεῖσαν, παθῶν ἐπαγωγὰς, ταπεινὴν καρδίαν μου φωταγωγήσον Κόρη, σταγόνas χορηγοῦσά με αἰεί, δακρύνων ὅπως πλύνω, τὸν ρύπον τῶν πταισμάτων μου.

Σὺ με δικαιώσον ὅτε φανεροῦνται Παρθένε, τὰ κρύφια ἐκάστους ἐμφανῶς, ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι· καὶ τοῦ σκότους με ρῦσαι, ἐν χώρᾳ δὲ κατὰταξον φωτός, ἐνθα εὐφραينوμένων, χαρὰ ἡ ἀνεκλάλητος.

Τοῦ Ἀγίου. ὁ αὐτός.

Απαρυσάμενος Πάτερ, ἐκ πηγῆς ἀενάου, τοῦ πνεύματος τὴν χάριν δαψιλῶς, ὃ Ἰωάννη μακάριε, ταύτην πᾶσι παρέχεις, ἀφθόνως τοῖς τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἐκτελοῦσι καὶ πόθῳ, τὸν Κτίστην μεγαλύνουσι.

Κρουνοὺς ἡ θήκη σοῦ Σκήνους, τοῖς θερμῶς προσιοῦσι, πηγάζει ἱαμάτων τοῖς πιστοῖς, Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν, καὶ νοσήματα πᾶναι, καὶ πάντων ἁγιάζει τὰς ψυχὰς, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ μακαριζόντων σε.

Σὺν Ἀποστόλοις χορεύων, καὶ Ὁσίων τοῖς δήμοις, Ἀγίων τε τοῖς πλήθεσι σοφέ, ἐν οὐρανίοις σκηνώμασι, Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, ἐκέλευε τὸν Κτίστην καὶ Θεόν, ὑπὲρ τῶν τελούντων νῦν πιστῶς τὴν ἱερὰν καὶ σεπτὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ως κραταιὰν προστασίαν, ὡς ἐλπίδα καὶ τεῖχος, καὶ ἄγκυραν καὶ σκέπην ἀσφαλῆ, ὡς ἀπροσμάχητον ἔρεισμα, καὶ ἀγείμαστον ὄρμον, καὶ μόνην κραταιὰν καταφυγὴν, κεκτημένοι σε πάντες, σωζόμεθα Παυνύμνητε.

Καταβασία.

Ἐξαποστευλάριον. *Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.*

Φρικτὸν ἰδόντες θέαμα ἐξέστησαν οἱ ἄφρονες· φῶς γὰρ ἦν λάμπων ἅγιον, τῷ τοῦ Ὁσίου μνήματι, διὸ πιστοῖς ἐμήνουν, θαῦμα τὸ ὑπερθαύμαστον, οἱ δέ, καὶ ἀνασκάψαντες εὗρον ἀσύλητον ὄλβον, τὸ τοῦ Ἰωάννου σκήνος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς ἡ Θεοτοκίον.

Εἰς τοὺς Ἀΐονες· ἰσθῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. *Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.*

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἀγαρηνοῖς παροικῶν, τοῖς αὐτοῖς ὡς αἰχμάλωτος, ἐκ Τατάρων δέδοται, συλληφθεὶς ἀργυρώνητος, ὁ τῆς

Ρωσσίας, γόνος πιστότατος, καὶ Ἐκκλησίας, Χριστοῦ τε γνήσιος· οὗτος ἐν θλίψεσιν, εὗρεν ὡς ἐξήτησε τὸν Ποιητὴν, καὶ πολλὰς δεήσεσιν, ὁ χαριτώννυμος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ἀκαθάρτοις συνών, Ἰωάννης ὁ ἐνθεος, καθαρὸς τῷ σώματι, καὶ ψυχῇ ὅλος γέγονε, κοιτῶνα ἔχων, τὸ ἱποποσίσιον, τροφὴν τὰς ὕβρεις καὶ τὰ λακτίσματα, τὴν τε γυμνότητα, καὶ τὸ ψυχὸς ἅπαντα διὰ Χριστόν, ἤνεγκε στεργότατα, ὁ τρισμακάριστος.

Δεῦτε Μοναστῶν τὸ σύστημα, τὴν ἱερὰν καὶ σεπτὴν, τοῦ Ὁσίου πατήγυριν, Ἰωάννου σήμερον, εὐσεβῶς εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ὄντως, θείας ἐλλάμπσεως, κατηξιώθη, τὸ φῶς εἰσδέξασθαι· ὃ τῆς ἀρρήτου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς ἡμεῖς, ἐγνωμεν δοξάζειν σε, τὸν Ἀκατάληπτον.

Αἴγλη τριφαοῦς Θεότητος, ἡ ἐνοικοῦσα ἐν σοί, θαυμαστόν σε ἀνέδειξεν, ὅτι πνευματέμφορος, ἐκ τῶν θείων λειψάνων σου, ἐδείχθης μάκαρ, ὅθεν τιμῶμέν σου, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, μνήμην τὴν ἐνθεον, οἱ προσπελάζοντες, τῇ σορῷ σου Ὅσιε, καὶ τῇ μορφῇ, τῆς σεπτῆς Εἰκόνοσ σου, θεομακάριστε.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ ἐπαινέσει σε, τὸν ὄντως ἐξιέπαινον; Ἡ τίς μὴ θαυράσει σου τὸν τρόπον ἀξιοθαύμαστον; Οὐ γὰρ ἠρκέσθης χαριτώννυμε, ἐν τῇ τῆς αἰχμαλωσίας κακαυχίᾳ, ἀλλ' ἔσπευσας αὐξῆσαι αὐτήν, διὰ τῶν ἀσκητικῶν καμάτων, καὶ ἰδρώτων. Οὐκ ἐποτήθης δὲ τὸ σύνολον, τοῦ φυλάττειν σεαυτὸν ἐν εὐσεβείᾳ, ἐνώπιον Ἀγαρηνῶν παρανόμων. Ὑβρεις καθυπέμεινας, καὶ γυμνότητας, καὶ πᾶσαν ἄλλην θλίωιν. Διὰ πολλῶν γὰρ ἐπειράσθης, καὶ δι' ὑπομονῆς ἐδοκιμάσθης ἐκ Θεοῦ, Ἰωάννη ὄντως μακάριε· ὃν ἐκέλευε, δεόμεθα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς τυχούσης Ἑορτῆς. Εἰ δὲ μή·
τὸ Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία Μεγάλη. καὶ ἀπόλυσις.
Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικά, καὶ αἱ ᾠδαί, γ'· καὶ δ'.

Ἀπόστολον Τέκνον Τιμόθεε· ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· (Ζήτει εἰς τὴν 26 Ὀκτωβρίου).

Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστι ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ (Ζήτει εἰς τὴν 17 Ἰανουαρίου).

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΟΣΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΡΩΣΣΟΝ

(ἔργον Δαυιὴλ μοναχοῦ)

Μετὰ τὸ Εὐλογητὸς· τὸ Κύριε εἰσάκουσον· Θεὸς Κύριος εἰς ἧχον δ'·
Πρὸς τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς.

Τῷ Ἰωάννῃ οἱ πιστοὶ νῦν προσδράμωμεν, οἱ ἐν δεινοῖς καὶ συμφο-
ραῖς, καὶ προσπέσωμεν, ἐν εὐσεβείᾳ κρᾶζοντες, ἐκ βάθους ψυχῆς·
"Οἱ σὲ, βοήθησον ἔφ' ἡμῖν σοῖς ἰκέτοις, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι τῆς
παρούσης ἀνάγκης· μὴ παραβλέψῃς δέησιν οἰκτρὰν τῷτ' προσφυγόντων
τῇ σκέπῃ σου, ἄγιε.

Δέξαι, τὸ αὐτό· Καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν· Εἰτα ὁ Ν'·
"Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Ὑγρὰν διεδεύσας.

Λειναῖς πιεζόμενος συμφοραῖς, πρὸς σὲ ἐπιρρίπτω καὶ τὸ σῶμα καὶ
τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν· δεόμενος σοῦ, ὅσιε πάτερ, ἐκ λυπηρῶν καὶ
δαινῶν με λυτρώσασθαι.

Σαρκὸς με τοῦ κλύδωνος προςβολή, μάκαρ Ἰωάννη, ἐκταράττει διη-
νεκῶς· εἰρήνευσον, πάτερ, τῇ γαλήνῃ, τῇ τοῦ Θεοῦ, συμπαθέσι
πρεσβείαις σου.

Λαιμόνων τὰ στίφη τὰ πονηρὰ καταπολεμοῦσι τὸν σὸν δούλον ἀνη-
λεῶς κατάλυσον τούτους τῇ δυνάμει, τῇ τοῦ Σταυροῦ, φιλανθρώ-
ποις πρεσβείαις σου.

Θεοτόκιον.

Παρθένε, ἡ πύλη ἡ τοῦ Θεοῦ, ἀνοιξόν μοι πύλην εὐσπλαγχνίας καὶ
ἐκ πυλῶν τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας τῇ μητρικῇ παρησίᾳ σου
ρῦσαί με.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Πονηρίας ἀνθρώπων ὁδυνῶν πάντοτε ἀπειλὰς πνεόντων δυσφήμως
σὺ με διάσωσον, τὴν θηριώδη αὐτῶν μανίαν διασκεδάσας, εὐσε-
βῶν τὸ στήριγμα, πάτερ πανένδοξε.

Εὐτερίσας πανσόφως τὸ τῆς ψυχῆς οἶκημα, καὶ διαφερόντως κοσμή-
σας, θεομακάριστε, χάριν τοῦ Πνεύματος εἰσδεδεγμένος ὠράθης
καὶ φωτὸς πληρέστατος ὡς στύλος πύρινος.

Θεοτόκιον.

Καθαρὰς παρθενίας ἀποπεσών, Πάναγνε, ὅλως ἐμολύνθην τῷ πάθει
τῆς ἀσωτίας μου· ἡ τετοκυῖα κριτὴν ἁμαρτανόντων ἀνθρώπων πά-
σης κατακρίσεις, Παρθένε, σῶσόν με.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, θεοφόρε, τοὺς ἐν πίστει
εἰλικρινεῖ πρὸς σὲ καταφεύγοντας, ὡς ἐτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν
τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.
Εἰτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς ὑπὲρ ὧν ἡ παράκλησις γίνεται· καὶ ψάλλομεν τὸ
Κύριε ἐλέησον. Ὁ ἱερεὺς. Ὅτι ἐλεήμων. Καὶ εὐθὺς λέγομεν τὸ ἐπόμενον
Κάθισμα.

Ἦχος Β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προστάτης θερμὸς καὶ πύργος προσμάχητος ἐδείχθης, σοφέ, τοῖς πί-
στει ἐκβοῶσί σοι καὶ σεπτῶς κραυγάζουσι, θεοφόρε Ἰωάννη, πρό-
φθασον καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς ἀεὶ τῇ Τριάδι παριστάμενος.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκουσ Κύριε.

Ἰαμάτων χαρίσματα τῷ σεπτῷ τιμένει σου οἱ προσφεύγοντες ἀρῶ-
μεθα εὐφρόσυνοι, καὶ δοξάζομεν σε θαυματόβρυτε.

Καπαδόκων συστήματα καὶ τῶν Προκοπῶν πλήθη τὰ εὐλαβῇ ἄν-
τιλήπτορα γινώσκουσι καὶ προστάτην πάντες εὐφημοῦσί σε.

Λαβὰς ἀνδρικότατα νέφος τῆς σαρκὸς σου διὰ τῆς πράξεως εἴσω
γέγονας, αἰδίμε, τοῦ φωτὸς τοῦ θείου, ὡς ἐπόθησας.

Θεοτόκιον.

Οἶκος γέγονας, ἄχραντε, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων ὡς Ἀειπάρθενος· οἶκος
ὅθεν με ἀνάδειξον ἀρετῶν ἐνθέων, θεία χάριτι.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φροῦρησον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου, μακάριε, καὶ τῷ βραχίονί σου
τῷ κραταίῳ πικροὺς δαίμονας κατάβαλε, ὑπερθαύμαστε.

Δώρησαι ἡμῖν τὴν ὑγείαν δεομένοις σου, καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώ-
ματος αἰεὶ, καὶ τὴν μυρίπνοον ρώσιν, πάτερ πανόλβιε.

Ἰάσαι λαὸν προσδραμόντα σοι, θαυμάσιε, καὶ λοιμικῆς νόσου καὶ πυ-
ρετῶν καὶ ἀληθδόνων παντοίων Ἰλως διάσωσον.

Θεοτόκιον.

Χαίρει ἐπὶ σοί, Θεοτόκε, κτίσις ἅπασα τῶν Ἀγγέλων τὰ συστήματα,
καὶ τῶν ἀνθρώπων γλῶσσα, πᾶσα, σὲ δοξάζουσι.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Θαυμάτων σε θησαυρὸν ἐπίσταμαι καὶ πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, Ἰωάννη·
ἀρρωστικῶν ἰατροῦντα πάθη, καὶ ἐνεργείας δαιμόνων ἐλαύνοντα·
καὶ δέομαι σωθῆναι νῦν ἐκ φθορᾶς με κακῶν, χαριτώνυμε.

Προστάτην σε τῶν πτωχῶν κηρύττομεν, καὶ φρουρὸν Καπαδοκίας
ἀπάσης, τῶν πειρασμῶν διαλύοντα ὄχλον, καὶ δυσσεβῶς ἐπηρείας
διώκοντα· καὶ πάντας νῦν τοὺς εὐσεβεῖς τῶν δεινῶν λυτρωθῆναι δεό-
μεθα.

Λιμένα σε ἐν κινδύνοις ἔχομεν, καὶ ἐν θλίψεσι προστάτην, παμμάκαρ,
καὶ παντελὴ συμφορῶν σωτηρίαν καὶ ποταμὸν δωρεῶν ἀνεξάντη-
τον, καὶ βρύσιν εὐεργεσιῶν, καὶ πηγὴν ἰαμάτων ἀέναντον.

Θεοτόκιον.

Αγάλαίς σου καὶ μαστοῖς, ὦ Δέσποινα, τῷ υἱῷ σου μεσιτεύουσα δεῖξον σοῖς τὰ ἐκείνου Παρθένε, σταυρὸν καὶ λόγχην καὶ σπόγγον καὶ κάλαμον, καὶ οὕτως ἰλέωσον αὐτὸν ἐφ' ἡμῖν τοῖς πολλὰ ἁμαρτήσασαι.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου, ἄθλοφόρε, τοὺς ἐν πίστει ἐλικορνεῖ πρὸς σέ καταφεύγοντας, ὡς ἔτοιμον βοήθον ἐν ἀνάγκαις.

Αᾠραυτε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, σῶσον ἡμᾶς ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρηρσίαν.

Κοντάκιον Ἦχος β'.

Προστασία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς ἀγαθὴ εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

«Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ».

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(Κεφ. Ε. 17—26).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος· οἱ ἦλθον ἀκούσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν ὅτι γελάσετε. Μακάριοι ἐστὶ ὅταν μισήθωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ Οὐρανῷ».

Δέξα. Ταῖς τοῦ ὁσίου. **Καὶ νῦν.** Ταῖς τῆς Θεοτόκου. «Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός».

Ὁλην ἀποθέμενοι.

Μὴ ἀποστερήσης με τῆς σῆς θερμῆς προστασίας, Ἰωάννη ὅσιε, ἀλλὰ θραῦσον δέομαι τῇ ἰσχύϊ σου θράση ἀνίσχυρα καὶ τὰ τοξεύματα τῶς δαιμόνων τὰ ἀνέλπιστα· νόσων ἀπάλλαξον καὶ πειρατηρίων καὶ θλίψεων, καὶ πάντας ἐλευθέρωσον τῶν σατανικῶν ἐπιθέσεων· ἵνα σε γεραίρω καὶ πόθῳ ἀνυμνῶ καὶ προσκυνῶ, καὶ μεγαλύνω σου, ἅγιε, ἕρ-γα τὰ θεάρεστα.

Ὁ ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν ψυχὴν θυμηδίας καὶ χαρᾶς ἀπάσης ἀνάδειξον ἐμπλεω, θεόφρων Ἰωάννη, τῶν σε θερμῶς ὑμνοῦντων, καὶ βοᾶν ἀεὶ δίδαζον· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Λαμπρυνθεὶς τῷ σῷ πάθει σκοτισθέντα με ἁμαρτήμασι λάμπρυνον τὸν πόθῳ προσιόντα τῷ σῷ σεπτῷ λειψάνῳ καὶ κραυγάζειν ἀξίωσον· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ ἀνάγκης καὶ θλίψεως ἐλευθέρωσον καὶ βλάβης τῶν δαιμόνων τοὺς σὴ σκέπη θαρροῦντας καὶ ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτόκιον.

Τῶν ἀνθρώπων ὁ πλάστης ἐν γαστρί σου σκηνώσας, Θεοχαρίτωτε, ἀπάντων προστασίαν τῶν ζάλαις κλονουμένων καὶ βοῶντων δεικνύει σεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Τοῖς ποντοῦμένοις βιωτικαῖς τρικυμίασι χεῖρα δίδου, παμμάκαρ, ὑμνοῦσι καὶ ὑπεριψοῦσι Χριστὲν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν σῶν λειψάνων τῶν εὐαγῶν ἀπτομένους εὐωδίας ἐκπλήρωσον θείας Κύριον ὑμνοῦντας πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς δεομένους ἐκτενῶς, θεοφόρε, καὶ τὴν χάριν αἰτοῦντας προσδέχου καὶ δοξολογοῦντας Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτόκιον.

Τῶν μολυσμάτων μου τὴν καρδίαν, Παρθένε, μετανοίας καθάρισον νίπτουρις, ἵνα σέ δοξάξω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Αστέρα Ἰωάννη, σέ σημειοφόρον, ὁμολογοῦμεν ἡμῖν φῶς αὐγάζοντα τοὺς εὐσεβεῖς ὀρθοδόξως Χριστῷ λατρεύοντας.

Εν σάλῳ, θεοφόρε, τοῖς κυματοῦμένοις πολλῶν κακῶν σοῖς ἱκέταις βοήθησον, διασκεδάζων τὰ βέλη τοῦ πολεμήτορος.

Δόξα.

Τὴν δέησίν μου δέξαι τοῦ ταπεινωθέντος καὶ χαλεπῶν, θεοφόρε, κακώσεων καὶ ἁμαρτίας ἀπάσης με λύτρωσαι.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Ελπίδα σωτηρίας τῶν ἐκπεπωκότων αἱ γενεαί, Θεοτόκε, γινώσκουσαι διὰ παντὸς ὁμοφώνως σε μακαρίζουσιν.

Εἶτα, ἀσπαζομένων τῶν προσκυνητῶν τὸ τοῦ ὁσίου λείψανον, ψάλλομεν τὰ παρόντα πρὸς τὸ : Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τοὺς συναθροισθέντας τῷ σῶ ναῶ ἀοράτων πάντας ὁρατῶν τε ἐπιβου-
λῆς ἡμᾶς τυραννοῦντων· δεόμεθα ρυσθῆναι ὑπὸ τὴν σὴν αἰγίδα
θερμῶς προσμ. εὐγοντος.

Τὰ πεπυρωμένα βέλη ἐχθροῦ βροτοκτόνου, πάτερ, ἀπομάκρυνον ἀφ'
ἡμῶν, ταῖς πρὸς τὴν Τριάδα, θερμαῖς σου ἱκεσίαις, ὅπως ρυσθέντες
τούτων σὲ μεγαλύνωμεν.

Τὸν ἀστέρα πάντες τὸν φαεινόν, τὸν ἐκ Προκοπίου ἀπαστράψαντα
νοητῶς, ὁσίων τὸ κλέος καὶ Καππαδόκων δόξαν, τὸν θεῖον Ἰωάννην
ὑμνοῖς τιμῆσωμεν.

Αἴτῃσαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, πνευμάτων γαλήνην μέχρι τέλους ὑπο-
μονῇ· ψυχῶν σωτηρίαν ἡμῖν τοῖς σοῖς ἱκέταις, τοῖς εὐθημοῦσι πο-
θῶ τὰ σὰ θανύσσια.

Καὶ τό· Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Εἶτα τὰ τροπάρια ταῦτα.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Αεὖτε προσκυνήσωμεν, πιστοί, καὶ μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου κατα-
σπαζόμενοι λείψανον περίσσεπτον καὶ πανυπέρτιμον Ἰωάννου θεό-
φρονος, ἀγνίσωμεν χεῖλη, ὄμματα καὶ μέτωπα, καὶ ἱκετεύσωμεν ὅπως
καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσθαι τέλους σωτηρίου καὶ θείου ταῖς αὐτοῦ πρὸς Κύριον
δεήσεσιν.

Αῶ τῶν Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς καὶ τῶν ἀθλοφόρων τοῖς δήμοις ἡ
σὴ ἁγία ψυχὴ τέρεται, μακάριε, καὶ συναγάζεται· καὶ ὁσίων τοῖς
πλήθεσι, χοροῖς προφητῶν τε καὶ ἱεραρχῶν ὁμοῦ τοῖς θείοις τάγμασι·
κάτω δὲ τὸ πάνσεπτον σῶμα ὑμνοῖς καὶ ᾠδαῖς ἐπαξίως ὑφ' ὑμῶν τιμώ-
μενον δοξάζεται.

Καὶ τὸ Θεοτόκιον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Τ Ε Λ Ο Σ

